

MIDNATTSROPET

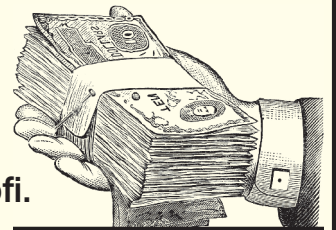
MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Anpassa er inte efter
den här världen, utan
låt er förvandlas. Rom 12:2

Profetiskt budskap av Arne Imsen från 1976, sid 5

Rätten att stå utanför!

Subventioner, oberoende av storleken, är beroendeframkallande och skapar allteftersom de får fäste i folks medvetande en filosofi.

Aktuell predikan av Berno Vidén, sid 18

De blev alla kringspidda

Den som säger att Jesus är den absoluta sanningen, rymmer inte inom någon utbildning eller inom någon offentlig anställning.

Mitt liv har blivit nytt

Av Robert Brezau

Guds ord ger mig liv. Han har gett mig ett nytt liv, och hans blod har renat mig från synden. Jag tackar Gud för den här möjligheten jag fått att få vara i hans närhet.

En dag kallade han mig. Pris ske Gud att jag hörde hans röst. Från den dagen har jag förblivit i honom. Mitt liv har blivit nytt. Jag önskar och har det hoppet att jag en dag ska få se honom i hans härlighet. Jag ber till Gud och önskar att han den dag han kommer ska finna mig ren och ta mig med hem till sig. I

hans närhet är vi skyddade och behöver inte göra oss bekymmer om något, för han sörjer för oss och förser oss med allt vi behöver. Även när det är svåra tider, har vi honom som går vid vår sida. Han är mitt hopp och min frälsare. Amen. ■

Frid i hj

Vittnesbörd av John Pettersson

Jag är så tacksam att få vara med i den här upplyftande gemenskapen. Jag känner att Guds Ande vilar över er. Jag har en bekant, före detta muslim. När jag i början pratade med honom, frågade jag honom hur det kom sig att han valt Jesus och stannade hos honom. Då svarade han: Alltid, förr när jag bad, bad jag med fruktan och rädsla i mitt inre. Varje gång jag böjde mig ned och bad, hade jag fruktan och bävan i mitt hjärta. Men när jag vände mig till Jesus, fick jag frid i hjärtat.

Bibeln talar också om frid och rättfärdighet som frukt. Alltid när vi gör något, blir det ett resultat. Som liten var

jag mycket tillsammans med mina föräldrar i Maranataförsamlingen. Men sedan, när jag blev 14-15 år ville jag gå min egen väg. Jag började gå ut och festa och dricka sprit och levde allmänt som alla andra gör. Men varenda gång jag var ute, blev det bara värre och värre. Hela tiden jag var ute, hade jag ändå ett beskydd. Det var mina föräldrars och släktingars böner. Hade de inte bätt för mig, vet jag inte hur det skulle ha gått. Då skulle jag kanske inte ha varit här idag. Men i alla fall, när jag gick min egen väg, vad skördade jag då för frukt? Jo, jag skördade ofrid. Och fruktan för världen. Jag hade hela tiden en ström av

Tältet vid Bällsta.

Väckelsång i väckelsemöte.

ärtat!

on

fruktan i mitt hjärta. Jag visste att händer det något med mig nu, så går jag förlorad. Hela tiden kände jag en maning i mitt inre att jag måste låta döpa mig och bli frälst. Från första dagen maningen kom i mitt inre, så dröjde det ett år innan jag lät döpa mig. Då fick jag frid ett tag, men sedan blev det en andlig kamp. Den onde kom med sina attacker i mitt inre, på mitt psyke. Han vill som det står i bibeln, bara stjåla, slakta och förgöra, men Jesus har kommit för att vi ska ha liv och övernog. Det har han verkligen bevisat i mitt liv. Det står så här i Efesierbrevet:

- Ty han är vår frid, han som gjorde de två till ett och rev

ner skiljemuren. Detta skedde när han i sitt kött tog bort fiendskapen, lagen med dess bud och stadgar, för att av de båda i sig skapa en enda ny människa och så skapa frid. (Ef 2:14-15)

Det är talande att våra egna prestationer inte räknas inför Gud, utan det vi har fått i hjärtat, det som kommer inifrån. Jesus känner våra hjärtan och vår svaghet. Och han vill hjälpa oss och styrka vår ande. När jag hade mörka tankar, så trodde jag att det var fel på mig. Det är nog många som känner det-samma, och inte vågar öppna sig och berätta det. Men sök Jesus och öppna ditt hjärta för honom, så får du det uppenbarat, och du

får friden tillbaka i ditt hjärta. Vi har en levande Jesus; en framtid och ett hopp. Den som söker sig till honom, kommer inte på skam. ■

John deltog i tältuppsättning och andra praktiska saker under hela sommarkonferensen. Här ska tältduken tvättas.

Jesus - en trofast vän

Elaine
Widén

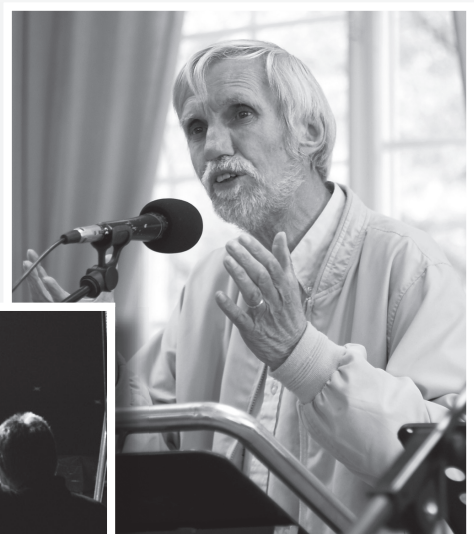
Jag har tänkt på en vers i Johannes evangeliums åttonde kapitel.

- Jesus talade åter till dem och sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

Att leva utan Jesus i den här världen är väldigt mörkt och ensamt. Om man finner Jesus kommer man att få bo i ljuset, och man får alltid ha en vän som är med när man behöver hjälp. ■

Sommarkonferensens tema.

Yngve deltog med en levande väckelseförkunnelse.

Församlingen
lovar Gud.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida: www.midnattsropet.se
E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2012

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA

MEDIACENTER

Hemsida: www.ballstamediacenter.se
E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83 Telefax: 08-98 21 39

Kampen för den fria församlingen

Text: **Berno Vidén**

Bibelns mest centrala sanningar bortförklaras, negligeras och sektstämplas av kyrkliga företrädare och förkunnare som åtagit sig att försvara Guds ord. Både inom och utanför de reformationer som kommit och gått under seklernas gång hävdas återkommande: "Inte kan väl en tvåtusenårig tradition ha fel?" Kyrkofäderna citeras flitigt som försvar för den traditionella kyrkans maktanspråk. Då en andlig rörelse uppstår möts den av förakt och den institutionaliserade kyrkan gör allt som står i dess makt för att fånga upp och neutralisera väckelsen och föra in de väckta i kyrkans trygga fälla.

Låt oss backa tillbaka i tiden; förbi **Konstantin** den stores tvångsförstatligande av kyrkan på 300-talet, då framgångsrika försök gjordes att föra den Utanför lägret-kämpande kristna församlingen in under kejsardömet, genom att locka ett nyuppfunnet prästerskap med feta löner och stort politiskt inflytande, och samtidigt oskadliggöra den icke samarbetsvillige. Det är den processen som ligger till grund för det hybrida kyrkosystem som idag benämns romerska katolska kyrkan - och hennes döttrar - ett skökosystem som fortfarande i våra dagar sätter sin prägel på många församlingsbildningar. Samma system är också moder till inkquisitionen - den domstol som inrättades för att förfölja de kristna som vågade utmana kyrkans makt.

Låt oss backa ännu längre tillbaka i tiden, förbi de traditionella kyrkofäderna som exempelvis **Ignatius av Antiochia** (30-107 e.Kr.), vilken var den förste i den kristna församlingens historia att ifrågasätta den nytestamentliga tanken om ett allmänt prästadöme. Ignatius menade att en överordnad biskop skulle utses som ledare för ett speciellt utvalt prästerskap, vilket skulle stå höjt över församlingen som en yttersta auktoritet. Ignatius församlingssyn fick inte fäste förrän långt efter hans död. Först under 200-talets mitt kom den hierarkiska modellen att dominera dåtidens församlingar. Fokus hade flyttats från Jerusalem-modellen med Kristus som huvud för ett allmänt prästerskap, till att allt mer efterlikna Roms centraliserade maktstruktur med ett avlönat elitistiskt prästerskap i ledningen. Denna obibliska struktur ligger fortfarande till grund och ses allmänt

som en nödvändighet för bildandet av nya församlingar.

I den nytestamentliga församlingen var positionstänkandet uteslutet. Att exempelvis avlöna en präst var otänkbart. Ingen skulle fungera istället för någon annan. Däremot delade man vardagslivet utifrån det faktum att man var pånyttfödda syskon i en ny gemenskap. Det nya Kristuscentrerade livet präglades av utgivenhet och deltagande. Man gick så långt i församlingsgemenskapen att den som hade egendomar sålde dessa för att dela med sig åt den fattige. "Så skall en utjämning ske." (2 Kor 8:14)

På samma sätt fungerade gudstjänsterna, befriade från sakrala kyrkorum och mässande präster. Man samlades hemma i husen och delade Guds ord med varandra;

- Den ene har en psalm, den andre något till undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en talar tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det länder till uppbyggelse. (1 Kor 14:26)

Från tidiga år och rakt igenom hela historien pågår en oavbruten maktkamp om kyrkans, prästers och pastorers överordnade positioner och inflytande, en strid som Jesus själv och apostlarna varnade för. Talande är exemplet Paulus ger i Apg 20:29-30:

- Jag vet, att sedan jag har skilts från eder svåra ulvar skola komma in bland eder, och att de icke skola skona hjorden. Ja, bland eder själva skola män uppträda, som tala vad förväntat är, för att locka lärjungarna att följa sig.

Väckelsehistorien vittnar om hur troende som väckts av Guds ande och kallats till lärjungaskap i Jesu Kristi efterföljd, förföljts, marterats och dödades av kyrkans män, både från katolskt och sedermera lutherskt håll. Fromma troende ansågs utgöra ett större hot mot den institutionaliserade kyrkan och det omgivande samhället än vad våldsmän och drinkare gjorde.

Idag är den yttersta tiden och kampen för den fria församlingen fortsätter. Jesus själv säger att det är för hans namns skull församlingen är tagen ut ur världen och därför får lida förföljelse. Vi tillhör nämligen ett annat rike. Med det korta perspektivet som säger att Jesus kommer snart, är församlingen dock en segervinnare:

- Världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen. (1 Joh 2:17)

Rätten att stå utanför

Ur predikan av Arne Imsen från Midnattsropet nr 3 1976

Samfunden mottog statssubventionerna utan större reservationer och tvingades samtidigt skapa nya institutioner för att förvalta de av staten inkomna medlen.

De som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer inte att vända om. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns bara ett individuellt uttåg ut ur den maktapparatur som påverkar samfunden.

-Därför är mitt budskap i dag: Gå ut! Det är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen.

Det har i alla tider i den kristna verksamheten funnits en allvarlig tendens att förflytta tyngdpunkten ifrån utomvärldsliga till mer tidsbetonade problem. Succesivt har man glidit med i en utveckling, vars innebörd egentligen få varit medvetna om.

Låt oss ta som exempel den kristnes förhållande till de världsliga tingen, vilket hos väckelsepionjärerna alltid yttrade sig i ett klart avståndstagande. Vi känner till den stränghet man förr visade, när det gällde systrarnas klädedräkt och huvudbonader. Idag har aktsamheten avtagit och hållningen mjukats upp. Man har blivit mer tolerant och sansad i sin syn på förhållandena i världen. I många öron låter detta som en positiv utveckling. Ändock vittnar det om en allvarlig förändring. Det avslöjar ett föryttligande i sättet att se på tingen. Det handlade ju i själva verket inte om klädedräkten och hattarna utan om det som låg bakom, nämligen världsligheten.

När man så började ta allt mindre allvarligt på det som pionjärerna tog avstånd ifrån, slutade man så småningom att reflektera över saken. Man tycker att saker och ting fått sin auktorisation bara genom att så många människor levde på det nya sättet. Man blev alltså offer för utvecklingen därigenom att man förlorat både det historiska och profetiska perspektivet. Man fick en alltmer begränsad överblick och handlade enbart utifrån det man kände och såg.

Det kan inte vara någon tillfällighet, att när det i Uppenbarelseboken handlar om den mest raffinerade ondskan, möter vi talet 666. Det innebär att människan då har passerat 5 stadier i utvecklingen och kommit fram till det 6:e. Talet 666 är den tredimensionella manifesterade ogudaktigheten. Då har man forcerat alla spärrar och nått utvecklingens ände. Då är friheten slut. Allt är kringgärdat och reglerat. Talet 6 är människans tal. Man kommer dock aldrig fram till talet 7. Det representerar det fullkomliga och gudomliga.

Faran idag – institutionerna

Vi skall betrakta utvecklingen från en annan synpunkt. Låt oss se tillbaka på hur det var vid seklets början, när kampen för de mänskliga rättigheterna kom igång på allvar. Då gällde striden sådana ting såsom mötesfrihet, organisationsfrihet, religionsfrihet och yttrandefrihet.

Hela denna kamp var uppbyggt av en oerhörd idealism. Man arbetade intensivt för att kasta av alla ok som trålbundit människorna. Det är intressant att se, att en av de starkaste inspirationskällorna i denna strid var de frikyrkliga församlingarna. Vi kan nämna Baptistsamfundet och

Missionsförbundet. Även pingströrelsen kom att spela en viss roll på sitt sätt, trots att den från början tog avstånd ifrån politiskt reformarbete.

Då gällde alltså kampen mötesfrihet, organisationsfrihet, religionsfrihet och yttrandefrihet. Idag finns ingen anledning att gå ut och kämpa för det, eftersom målen redan ser ut att vara uppfyllda. Idag gäller inte kampen rätten att få tillhöra. Idag gäller det rätten att få lämna och stå utanför.

Faran kommer idag från ett annat håll än tidigare. Idag är privatkapitalismen inte det största problemet utan statskapitalismen. Det är inte de starka enskilda makthavarna som idag inger de största farhågorna utan de institutioner, som en

**Det finns ingen väg
tillbaka kollektivt.
Men det finns ett in-
dividuellt uttåg.**

gång byggdes upp för att tillvarata de svagares intressen. Institutionerna håller i snabb takt på att utplåna individerna. Det är idag ingen som ifrågasätter rätten att få tillhöra exempelvis en fackförening. Det är accepterat. Fackföreningsavgiften kan vi till och med få betald genom arbetsgivarens försorg. Problemet är idag

rätten att få lämna fackföreningen och stå utanför.

Det är snart lika omöjligt att komma ut ur kyrkorna också. Visserligen kan det ju bero på uppriktig omsorg om människorna, att försöka få dem att stå kvar så länge som möjligt. Ändå ifrågasätter jag om det alltid är så. Kanske ligger det också ett ekonomiskt intresse bakom att behålla medlemmarna. Varje enskild individ representerar ju idag ett ekonomiskt värde i och med att storleken av de statliga bidrag som delas ut till samfunden, bestäms av antalet medlemmar.

Man måste nog även räkna med att det finns ett politiskt intresse hos samfunden att behålla sina medlemmar. Ju större antal desto större styrka. Om man idag träder upp och uttalar sig i en fråga, måste man alltid representera någon grupp för att någon överhuvudtaget skall lyssna. Blir det känt att man inte representerar någon annan än sig själv, kan man i bästa fall få uttala sig, men man betraktas som ganska ofarlig.

Inga protester

Egentligen måste man fråga sig om det överhuvudtaget går att upprätthålla yttrande- och religionsfriheten för sådana som vill stå utanför. På officiellt håll säger man naturligtvis, att alla skall ha samma rättigheter. Även de som kommer med kritik skall ha möjligheter att tala och verka. Det låter demokratiskt och tolerant. Verkligheten är en annan.

Om samhället säger att man får verka så mycket man vill men sedan kommer med så stora skatter och pålagor, att det inte blir medel över att verka för, är friheten utan innehåll. Har man inte pengar till lokalhyran eller annonserna, betyder yttrande- eller mötesfriheten ingenting, eftersom man inte har råd att ta friheten i anspråk. Vi har kvar formell rätt att verka. Den är dock kringskuren genom ekonomiska och administrativa ingrepp, som det alltmer totalitära samhället försatt oss i.

Finns det då inga som protesterat mot utvecklingen? Det är klart, när exempelvis arbetsgivaravgiften infördes som en pålaga i församlingarna, trädde de kristna upp och motsatte sig kraftigt förslaget.

Man ansåg det vara djupt orättfärdigt att beskatta ideellt arbete. Då svarade de styrande, som såg sin position hotad, med ett helt oväntat grepp. För de inkomster man fick in genom arbetsgivaravgiften, betalade man i gengäld ut en summa pengar i form av statssubventioner.

Samfunden mottog statssubventionerna utan större reservationer. Samtidigt tvingades man skapa nya institutioner, som skulle förvalta de från staten inkomna medlen. Därmed uppstod en ny maktparat, som både direkt och indirekt kunde påverka samfunden i olika riktningar.

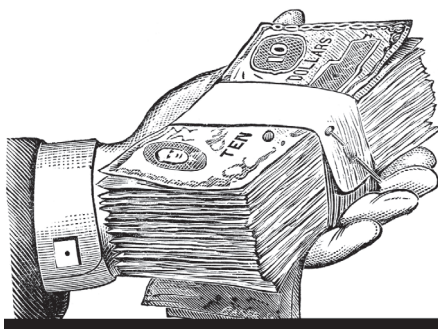
Så länge bidragen var små, har problemen inte varit så stora, men utvecklingen har gått vidare. Kraven på högre belopp har blivit allt större för varje år, och med större belopp har också ansvaret och betydelsen växt hos de förvaltande organen. Nya sidoorgan måste till, och med nya samhällsfunktioner följer ytterligare makt och inflytande.

Samhället gräver sig således sakta in i församlingen. De organ som skall förvalta de resurser som samhället överöser de kristna med är ett oerhört allvarligt

Det är där man brukar göra sig skyldig till de värsta misstag, därför att vid det läget har man förlorat sina tidigaste referenser. Hela tiden förankrar man de nya besluten i det näst föregående. I den allra första början gällde inte problemet hur man skulle förhålla sig till samhället och de världsliga myndigheterna. Det började på det teologiska och ekumeniska planet. Man tyckte att det var mer anständigt och kärleksfullt att arbeta tillsammans än var för sig. Genom detta befryndades grupper och församlingar med varandra. Man tog av varandra och man lärde ut åt varandra.

När kontakterna var etablerade ledde det till nya ställningstaganden, som trappstegsvis blev alltmer samhällstillvända. De ekonomiska frågorna sköts fram. Det kunde börja ganska oskyldigt med ett kommunalt bidrag till en kyrka. Det var spontant. Samhället ville ge uttryck för sin uppskattning utav församlingens insatser. Nästa gång var det en ungdomsarbetare, som fick ett kommunalt bidrag. Därmed gick man ett steg längre. Så småningom blev det en rättvisefråga. Skulle den ena

Alla medel, oberoende av storleken, är beroendeframkallande och skapar allteftersom

de får fäste i folks medvetande en filosofi. Så småningom blir de inte bara accepterade utan också eftertraktade och nödvändiga.

tecken på en långt gången utveckling emot ett avancerat förvärldsligande.

Farorna med statssubventioneringen av samfundens verksamhet är stora. All kritik har dock konsekvent viftats undan. Man har förklarat att den dag samhället med bidragen ställer krav på kontroll och styrning, skall man säga nej tack. Därmed har man dock klart och tydligt givit till känna, att man inte lärt någonting av historien. Så enkelt är det onekligen inte.

Alla medel, oberoende av storleken, är beroendeframkallande och skapar allt eftersom de får fäste i folks medvetande en filosofi. Så småningom blir de inte bara accepterade utan också eftertraktade och nödvändiga.

kyrkan få bidrag, var det självklart att andra kyrkor också skulle ha.

Bönecirklar

Då började man undersöka hur man skulle finna permanenta lösningar. Man kom på att man kunde starta te x studiecirklar, ja, kanske till och med en bibelstudiecirkel eller en bönecirkel. Förr hade man bönemöten på lördagarna, men när det gick att få statsbidrag, startade man bönecirklar.

Så trappades samhällets inflytande över församlingarna upp mitt under det att många kristna gladdes över att samhället blivit så öppet, tolerant och vidsynt att

man t.o.m fick anordna statssubventionerade bönecirklar.

För att få auktorisation åt varje nytt steg så refererar man alltså till det som redan är befäst. Så tar man varje nytt beslut som utgångspunkt för en fortsättning. Man går aldrig till början och prövar de reservationer man hade innan man första gången tog upp kontakterna med samhället.

När församlingen väljer att lösa sina ekonomiska problem genom ökade statsbidrag, växer ständigt antalet organisationer vid sidan av församlingen. Därmed tillkommer allt fler makthavare, som får möjlighet att styra utvecklingen. De problem man förr löste på knä, måste man nu lösa i politisk kamp med politiska motståndare. Samtidigt avlägsnar man sig oupphörligt ifrån pionjäernas grundsyn liksom ifrån dem som fortfarande håller fast vid de gamla värderingarna.

Tro inte för ett ögonblick att de som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer att vända om. De kommer att gå vidare på den inslagna vägen och bli allt beskäftigare och ställa allt orimligare krav. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns dock ett individuellt uttåg. Det är enda lösningen.

Därför är min förkunnelse idag: "Gå ut till honom, utanför lägret!" Att gå ut ifrån organisationerna är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen.

Det finns inga utsikter till att man skall överge den inslagna vägen av samma skäl som katolikerna inte kommer att kunna överge Maria-kulten. Fastän skaror av katoliker blivit döpta i den helige Ande, kommer man ändå aldrig att överge Maria-kulten av så enkla skäl som de ekonomiska. Skulle den katolska kyrkan

överge den, skulle massor av människor bli arbetslösa. Många skulle inte längre få avsättning för sina produkter. Omkring denna kult är nämligen uppbyggd en hel industri, som möjliggör existensen för massor av människor, inte minst präster. Det finns t ex präster, som har specialiserat sig på Maria-kulten och de kallas för mariologer.

Vi kan ta ett annat exempel på att kyrkorna inte kan överge den inslagna

turligtvis också gudstjänstlivet fungera. I dessa fina utsökta kyrkor passar det inte med enkla vittnen och evangelister. Där måste man ha artister. Förr gick allting bra med enkla medel och enkla instrument. Idag måste det till människor med enorm kunskap. Det blir nödvändigt med en hel samling experter för att gudstjänsten skall fungera. En sådan gudstjänst, som är så dyr och kräver så mycket av specialister, klarar man till sist inte med

Driv ut artisterna och krossa det professionella funktionärsväldet! Smula sönder hela organisationssystemet! Säg farväl till statsbidrag och subventioner! Kryp fram på knä, och vi skall åter finna härlighetens Herre.

vägen, nämligen kyrkobyggena. Man ställer frågan idag: Är det kristet att bygga så dyra kyrkor? Frågan är fel ställd. Det är inte kristet, men absolut nödvändigt. Församlingarna har ju gått in på inomvärldsliga villkor och accepterat ett världsligt handlingsmönster.

Kan vi idag tänka oss en kyrka utan ett kulturprogram som uppfyller alla esteters krav? Var skall kantorn eller kyrkokören ta vägen utan ett sådant? Och var skall alla välutbildade pastorer ta vägen? De befinner sig ju mitt inne i karriären och måste ju leva. Även om de inte har så mycket av profetisk kraft, är de i alla fall psykologiskt, pedagogiskt, teologiskt och historiskt bildade. De tänker möjligen så här: "Skulle jag gå ut i förvärvslivet, skulle jag tjäna mycket bra som lärare eller tjänsteman". Då tycker församlingen att man naturligtvis måste ersätta sin pastor med likvärdig lön, eftersom han har så förnämliga kvalifikationer. Därmed påskyndas utvecklingen vidare mot ett alltmer utpräglat funktionärsväld.

När så kyrkorna kommit till, måste na-

enbart ideella insatser. Så har man blivit offer för utvecklingen och måste ha subventioner, för att klara sig.

Var ligger då lösningen till en förändring? Det första som måste till är prästernas avsättning. Driv ut musikdirektörerna och riv kyrkorna! Avväpna församlingen och prästerskapet alla politiska, ekonomiska, sociala, kulturella och religiösa vapen, så att de blir ofarliga och maktlösa. Då kommer de inte längre att ha så mycket av prål, självmedvetenhet och makt att träda upp med. Gör slut på kommersialiseringen och politiseringen! Driv ut artisterna och krossa det professionella funktionärsväldet! Smula sönder hela organisationssystemet! Säg farväl till statsbidrag och subventioner!

Kryp fram på knä, och vi skall åter finna härlighetens Herre. Han lever, men han står utanför allt mänskligt byggnadsverk. Ett faktum är att han står utanför och klappar på etablissemangets dörr, därför att han inte kommer in. Vi måste gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek! ■

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Största drama i världshistorien

Det var för min synd han hängde där. Jag kan inte lägga skulden hos Pilatus, inte heller hos soldaterna eller hos folket som ropade korsfäst. Inte ens hos översteprästen, därför det var min synd som gjorde att han hängde där på ett kors på Golgata.

Appell av Michael Hafsahl

Om du har kommit hit för att få höra något nytt och spännande, så har du kommit precis rätt. För evangelium är alltid nytt och spännande. Jag blir så gripen av budskapet jag ska försöka dela med er. Jag finner det ibland svårt att predika om detta. Inte för att det är något svårt teologiskt ämne, men för att jag blir gripen när jag tänker på Golgata. Jag har fått en text som jag vill dela med dig. Det är en kort, liten text. Det är de första fyra orden i Joh 18:19. Där heter det så här:

-Där korsfäste de honom.

Vi är mitt inne i världshistoriens största

honom. Vem är denne *honom* som texten talar om? Man kan hålla minst en predikan för var och en av dessa frågor. Där korsfäste de honom. Jag har inte tänkt hålla fyra predikningar nu. Den första frågan är lätt att svara på. Där. Platsen heter Golgata. Huvudsalleplatsen. Den ligger utanför stadsmuren i Jerusalem. Där korsfäste de honom. Dit förde man brottslingar, dit förde man förbrytare. Man utsatte dem för hån och spott. Där. Golgata.

Där korsfäste de honom. Korsfästelse kan du läsa dig till vad det handlar om, jag behöver inte brodera ut det i detalj. Det var ett förfärligt, outhärdligt straff. Man plågades och pinades en längre tid, tills man avled. En av de mest kända romerska

hans sinne, hans ögon och hans öron. Nu var inte Cicero någon kristen, och han dog 43 år innan Jesus föddes, men du förstår vad som ligger bakom. Vilken förnedring. Hur smärtsamt det var. En av de värsta tänkbara avrättningsmetoder en grym mänsklighet har kommit på. Där korsfäste de honom.

Nu kommer vi fram till det som egentligen är den stora frågan. Vilka är de som korsfäste honom där? Vem kan skyllas för ett sådant dåd? Är det romarna? Är det Pilatus, landshövdingen som dömde Jesus. Är det han som är skyldig? Han som inte stod emot, när folket ropade "*korsfäst, korsfäst*". Än om han flera gånger sa: -Jag finner ingen skuld hos den här mannen, jag finner honom inte skyl-

dig. Men folket ropade: -Korsfäst, korsfäst! Och man undrar: varför handlade du inte efter din övertygelse, Pilatus? -Jag finner honom inte skyldig. Ändå överlämnade han honom till att korsfästas. Är det

En av de värsta tänkbara avrättningsmetoder en grym mänsklighet har kommit på. Där korsfäste de honom.

drama. Där korsfäste de honom. Bara fyra ord. Men automatiskt ställer man fyra frågor. Var är där? Korsfäste. Ett förfärligt straff. Hur? Varför?

De. Vilka är dessa *de* som korsfäste honom där? Så slutar meningen med

politiker och filosofer som hette Cicero, beskrev korsfästelsen så här: "*Det är ett mycket grymt och motbjudande straff*". Han föreslog att blotta omnämnandet av korset borde tas bort. Inte bara från en romersk medborgares kropp, utan från

Pilatus som får stå till ansvar? Han hade makt att avvärja den här händelsen. Allt låg i hans händer, och han hade möjligheten. Är han "*de*" som korsfäste honom där. Eller möjligen soldaterna. Är det dessa som ska stå ansvariga för

at

korsfästelsen, de som hånade, de som gjorde en törnekrona och tryckte ned på hans huvud.

De som tvingade honom bära sitt kors, de som slog in spikarna och reste korset, så Guds egen son fick hänga där mellan himmel och jord. Är det dessa vi ska skylla på, de som korsfäste honom där. Eller är det möjligen skaran som där utanför pretoriet denna morgon ropade korsfäst honom, ge oss Barrabbas fri? Vi vill inte att denne ska vara konung över oss.

Frigör du honom, så är du inte kejsarens vän. Är det dessa som är ansvariga för detta? Är det 'de' som korsfäste honom? Jag bara frågar. Eller är det möjligen prästerna och de skriftlärde som får stå som representanter för de som korsfäste honom? Vi läser gång på gång hur de smidde planer för att ta Jesus. Hur de betalade Judas för att han skulle förråda Jesus. Är det dessa som är ansvariga? Man dömer honom efter sin egen lag, men hade inte rätt att döma honom till döden, så man ledde honom till Pilatus för att han ska avkunna domen. Kanske det är dessa som får stå ansvariga. De korsfäste honom där. Eller är det möjligen så att dessa 'de' som korsfäste honom är du och jag? Är det möjligen så att min synd

gjorde att Guds son fick hänga där mellan himmel och jord på ett kors utanför stadsmuren vid Jerusalem. Petrus säger i sin predikan på pingstdagen: "Denne Jesus som ni lät korsfästa". Han skyl-

Vad ska du göra utan Jesus? Ska du stå där i rättegången utan advokat, utan någon som talar för din sak?

ler inte på alla de andra. Det var ni som gjorde det. Det är en förfärlig bekännelse att komma med. Det var min synd som korsfäste honom där. Det var jag. Det var för min synd han hängde där. Jag kan inte lägga skulden hos Pilatus, inte heller hos soldaterna eller hos folket som ropade korsfäst. Inte ens hos översteprästen, därför det var min synd som gjorde att han hängde där på ett kors på Golgata. Det heter så här i Hebréerbrevet: "Utan att blod utgutes, så ges ingen förlåtelse". Och är det något jag behöver, så är det förlåtelse. Något jag är i skriande behov av, är någon som kan förlåta. Någon som kan rena. Det var vår synd som gjorde att han hängde där.

Där korsfäste de honom. Vem är ho-

nom? Det var han som hängde på ett kors på Golgata. Alla som är uppvuxna i ett s.k. kristet land som Sverige, har åtminstone en teoretisk kunskap om vem denne Jesus var. Han var en judisk profet. Han var en mäktig lärare. Han var en bra människa. Man har sina åsikter om vem Jesus var. Men han var något mer än vad jag precis nämnde. Och kanske vi alla kan lära något av ett ögonvittne till korsfästelsen. Det fanns en romersk officer, en centurion som hade kommandot över hundra soldater där den dagen. Han var krigstränad i världens tuffaste armé på den tiden. En elitsoldat. Han var van vid våld, vid lidande, vid tortyr. Och han ledde denna korsfästelse. Han ser sina män, hur de delar Jesu kläder mellan sig. Han ser hur de kastar lott om hans kapp. Säkert undrar han över mörkret som faller över Golgata mitt på ljusa dagen. Det blev mörkt som i svarta natten. Så hör han ropet från den korsfästes mun: "Det är fullbordat!" Så faller han till marken när jorden skakar. Så säger han sin mening. Hans konklusion är nedskriven i Matteus evangelium:

- När officeren och de som tillsammans med honom bevakade Jesus såg jordbäv-

ningen och det som hände, blev de mycket förskräckta och sade: "Denne var verkligen Guds Son." (Matt 27:54)

Han är det verkligen, han som hängde där på Golgata kors. Inget ringare. Denne var verkligen Guds Son. Guds Son, den enfödde, han som var ifrån evighet. Den som avlade sig sin makt och härlighet, han som steg ned och blev en människa som du och jag, dock utan synd, och som lider på Golgata kors för din och min synd. Guds Son, den älskade, Guds Son, den högaktade. Förvisso var denne Guds Son. *Där korsfäste de honom.*

Några timmar innan ställde Pilatus en fråga: Vad ska jag då göra med Jesus, som kallas Messias? Det är domaren själv som ställer frågan. Vad ska jag då göra med Je-

sus, som kallas Messias? Och det unisona svaret han fick ifrån folkmängden var: Korsfäst, korsfäst honom. Men jag skulle vilja ändra litet på denna fråga innan jag avslutar min appell. Jag vill fråga så här: Vad ska du göra utan Jesus? Inte: vad ska jag göra med Jesus? Hur ska din evighet bli utan Jesus? Hur ska det vara att stå inför Gud, den rättfärdige domaren. Han som är rättvis, han som ser, han som vet och han som dömer med rättfärdighet. Hur ska det vara att stå inför honom, utan att ha med sig Jesus? Vid den stora rättsuppgörelsen, då åklagaren kommer med din långa syndalista. Allt det här är de brott och synder som denna person har åstadkommit. Listan är lång. Där står allt. Till och med de små sakerna man trodde var glömda för länge sedan – som i alla fall du och jag har glömt för länge sedan. I Ps 19 står det:

- Vem märker själv hur ofta han felar?

Förlåt mig mina hemliga brister.

Men hur ska de kunna förlåtas, om du inte har Jesus? Vad ska du göra utan Jesus? Vad ska du sätta upp på plussidan i redovisningen? Ska du sätta upp dina goda gärningar? Jag har gjort så här mycket gott, så här har jag handlat och detta har jag åstadkommit. Jag är ledsen, men det räcker inte den dagen. Eller ska du säga så här: Men det finns kristna som är värre än jag. Titta på dem, de handlar si och så. Jag är i alla fall en moralisk människa som handlar som jag tror och tycker är bäst. Men den rättfärdige domaren kommer att öppna livets bok, han söker, och så säger han: jag ser inte ditt namn här. Så kommer du att föras bort som ett byte för synden. Vad ska du göra utan Jesus? Ska du stå där i rättegången utan advokat, utan någon som talar för din sak; någon som står upp för dig och säger: så här är det. Ska du själv föra din sak? Vad ska du göra utan Jesus? Vilken förfärlig situation. För det är ingen domare man kan lura, det är ingen domare som inte vet fakta. Det är en domare som ser, en domare som vet. Men om du nu söker din tillflykt till Jesus Kristus, han som på Golgata blev korsfäst för din och min synd, då kommer situationen att vara totalt annorlunda.

Jag har fått nåd att ta min tillflykt till Jesus Kristus, och jag vet att när den dagen åklagaren stiger fram med min syndalista, då kommer jag att ha en advokat, en parakletos som talar min sak inför Gud Fader, han som är en rättvis domare.

Och när åklagaren, djävulen, kräver att mina brott och synder ska straffas med dödsstraff, då kommer min Jesus att stiga

fram och proklamera: Hans straff är betalt! Hans synd är sonad! Den här mannen är fri, för han satte sin tillit till Golgata. Han kommer att hänvisa till Golgata, och säga: -Där ropade jag Fullbordat! Där bar jag hans synd, där tog jag hans straff! Han kommer att säga: -Jag har lidit för den här mannen. Jag har offrat, jag har dött, men jag är också uppstånden. Han kommer att säga: Det här straffet är betalat. Den här frälsningen är vunnen, och fadern är nöjd med det erlagda priset. Fadern själv kommer att bekräfta sanningen i min advokats påstående, för han kommer att öppna Livets Bok och säga: -Ja, här står det med blodröda bokstäver att den här människan är friköpt. Han är förlåten, friköpt, renad i Kristi blod och redo för himmelen.

Den nåden och frälsningen erbjuds också dig idag. Just nu kan ditt namn skrivas in i Livets bok så att du får hopp för framtiden, hopp för evigheten. Där korsfäste de honom, och det var min och din synd som förde honom dit. Frågan är: vad ska du göra med detta faktum? Ska du ta emot det till frälsning, eller säga nej och dra en dom över dig själv som du inte

Vad ska du göra utan Jesus? Jag vädjar till dig: ta emot honom till frälsning och befrielse.

anar konsekvenserna av.

Vad ska du göra utan Jesus? Det är en mycket allvarlig fråga. Jag vädjar till dig: ta emot honom till frälsning och befrielse, så ska du få uppleva att han gör allting nytt. Han förvandlar ditt liv. Endast han kan arbeta på en människas hjärta. Förvandla det hårda och kalla, och sätta dit ett hjärta av kött. Endast Jesus kan göra det, och det på grund av sitt fullbordade verk på Golgata kors.

När han ropade det är fullbordat, så bevisade han att segern var vunnen. Priset var erlagt, allt var betalat. Och så öppnade han vägen in till gemenskap med Fadern. Pris ske Gud. Det erbjuds dig nu. Kom till Jesus, och du ska finna vad du behöver till salighet. Du ska finna vad du behöver till frälsning, till befrielse. Pris ske Gud! Så kom till Jesus! Amen. ■

Det är stort att kunna säga "nu är jag så lycklig, så lycklig jag kan bli". Det finns en orsak till att jag är så lycklig, och det är att Jesus tog min börda. Jag känner glädjen i mitt hjärta över att få vara med.

Igår tänkte jag på att det är ett litet jubileum för mig nu. Det är fyrtio år sedan jag var på min första sommarkonferens. Kanske inte så många av er som sitter här var med då. Jag såg då på temat vi har nu: Synliggjord tro och tänkte så här: Det var faktiskt samma tema den gången. Då hette det: "Allting gemensamt". Man kanske då började synliggöra den tro vi hade fått. Så tänkte jag på detta att väldigt många av dem som var med den gången är inte med nu. Jag blev betryckt i mitt hjärta, men så ledde Gud mina tankar att tänka på alla som är bevarade. Tänk att så många är bevarade! Så många som lever i tron på Jesus Kristus. Som har funnit sin tillflykt i Jesus Kristus.

Jag ska bara läsa en liten hälsning till mig och oss allesammans. Det är en hälsning från aposteln Petrus. Han skrev ned sin hälsning för väldigt många år sedan.

Hans Lindelöw undervisar.

Det lönar sig att satsa på Jesus

Vittnesbörd av Lill Hafsahl

Och jag tycker den är lika aktuell idag. Det är Petrus' andra brevs första vers:

-Från Simeon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, till dem som genom rättfärdigheten från vår Gud och Frälsare Jesus Kristus har fått på sin lott samma dyrbara tro som vi. Må nåd och frid i ännu rikare mått komma er till del genom kunskapen om Gud och vår Herre Jesus. Ty allt som hör till liv och gudsfruktan har hans gu-

vet du bäst själv. Till dem som har fått samma dyrbara tro som vi. Har du fått den här dyrbara tron på Jesus, så är den här hälsningen till dig. Nåd och frid från Gud! Det är inte konstigt att vi är lyckliga, som har fått nåd och frid från Gud! Vi har fått del av gudomlig natur. Det fick vi den dagen då vi blev födda på nytt. Då föddes den nya naturen in i vårt liv, och nu har

När det som människor söker i världen försvunnit, då ska Guds församling stå som segrarinna.

domliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom, som har kallat oss genom sin härlighet och ära. Genom dem har han gett oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att ni i kraft av dem skall få del av gudomlig natur, sedan ni kommit undan det fördärv som på grund av begäret finns i världen. (2 Petr 1:1-4)

Om den här hälsningen gäller dig, det

vi del i den gudomliga naturen. Så står det vidare längre fram:

-Det var inte några utstuderade myter vi följde, när vi förkunnade för er vår Herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan vi var ögonvittnen till Jesu majestät. (v 16) Det var inte myter vi följde. Det är inte något som hittats på av människor, det är inte myter, utan vi var ögonvittnen till

Jesu majestät! Vi har sett Guds härlighet. Därför kan vi inte tåga stilla, därför kan vi inte sätta oss ned och gömma undan detta för oss själva, utan vi måste visa oss fram, vi måste bli synliggjorda, för vi har inte fabler och myter, men vi har fakta. Vi kommer med fakta, för vi har sett Guds härlighet. Hur kan vi se Guds härlighet idag? Guds härlighet är hans församling. Den är Guds härlighet idag. Har du sett Guds härlighet? Har du fått uppleva livet i Jesus Kristus? Det står så här i Uppenbarelseboken:

-Och han förde mig i anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud och som ägde Guds härlighet. (Upp 21:10-11)

Han talar här om bruden, och det står att hon ägde Guds härlighet. Bruden, Guds församling, den ägde Guds härlighet. Det var inte bara något som var tillfälligt på besök, nej, bruden ägde Guds härlighet. Så fantastiskt det är!

Jag vill läsa den sista versen på den fantastiska sången vi sjöng i eftermiddags:

Ja, byggd uppå den klippans grund, står din församling frisk och sund. Och när för alltid molnen gå, ska hon som segrarinna stå.

Det du! När världen förgår, när allt som finns i världen, när allt som är så härligt som människor söker i världen, när det har blivit tillintetgjort, när det försvunnit, då ska Guds församling stå som segrarinna. Du förstår, det lönar sig att satsa på Jesus. Det lönar sig att satsa på Guds Ord. Det ska för alltid bestå. Det står så här i Bibeln att världen förgår, men Guds ord förblir för evigt. Amen. ■

Inga åskådare, men många deltagare.

Karin Vidén ansvarade för loppis och glassförsäljning som anordnades för behoven i Haiti.

Hos Jesus finns rum!

Slutappell av Emanuel Johansson i väckelsetältet, Råambshovsparken:

Sånger och vittnesbörd vi framför i mötena handlar om Jesus Kristus. Vi annonserar inga stora namn, den vi vill presentera är Jesus. Det står i bibeln att Gud bor i ett ljus dit ingen kan komma. Gud som sade och det blev, han som har skapat hela universum som människan med all sin kraft försöker utforska, men det står om Gud som skapade, som gjorde allt. Men det står också om honom att han steg ned till denna värld med ett specifikt uppdrag. Det var detta återlösningensverk, detta frälsningsverk för att upprätta gemenskapen med honom själv för dig och mig. Han steg ned.

Jag vill påminna om ett ord i Fil 2:

- Fastän han var till i Gudsgestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom segerbyte utan utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt då han blev människa. Han som till det yttre var som en människa ödmjukade sig och blev lydig ända till döden - döden på korset. (Fil 2:6-8)

Det var denna väg som Jesus gick. När han kom hit till jorden, öppnades inte den

här världens finrum för honom, det fanns ingen plats för honom. Men han kom hit och tjänade, det fanns ingen rosenbeströdd väg han fick gå. Han fick gå genom lidande bespottelse och förakt. Men han var lydig ända intill döden på korset. Det var ingen glamorös väg, ingen glamorös avslutning, utan det står att han var lydig ända in till döden på korset. Men det var för din och min skull han gick den här vägen. Han böjde sig djupare än någon annan för att han skulle kunna lyfta dig och mig ifrån den förnedring och skam som varje människa bunden i synd befinner sig i. Men Jesus gjorde det, han gick hela vägen. Och där på korset vann han seger. Vi fortsätter och läser:

- Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren. (Fil 2:9-11)

Det är ytterligare några profetiska ord

om Jesus. Om denne man som böjde sig, som ödmjukade sig och räckte ut sin hand till behovets barn. Han kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat, läser vi. Det är också hans vilja och hans längtan i vår tid att flera ska fatta tag i denna frälsarhand och på grund av hans frälsningsverk få erfara att man kan få gemenskap med honom. Att man kan få frid i sitt hjärta, att man kan få upprättelse. Han sa till sina lärjungar: - *I min faders hus, där finns det rum!* Där finns det många boningar. Om det inte var så, ska jag gå före och bereda er rum. Det fanns inte rum för Jesus då han kom till världen, men han sa när han gick här: ”-*Den som kommer till mig, honom ska jag sannerligen inte kasta ut.*”

Hos honom finns det rum. Är det inte detta som människor i den här tiden söker? Man söker efter rum, man söker efter att tillhöra något. Man söker sin identitet i olika sammanhang, man söker efter en mening med sitt liv. Men alltför ofta slutar det inte som man har tänkt sig,

Samling utanför tältet i Råambshovsparken.

Tage Johansson med dragspelet.

därför att den här världen kan inte erbjuda det människan söker.

Jag tänker på grabbarna vi ser härutaför, som har tittat in i vårt tältmöte några gånger. Man söker en identitet, man söker en tillhörighet. Med sin skateboard och sin coola keps har man en tillhörighet. Kanske dessa grabbar inte har hittat någon tillhörighet någon annanstans i det samhälle vi lever och rör oss i. Jag tror att det är så för många. Man söker något. Men det finns inte rum. Man behövs inte i den här världen. Men det finns en som har berett människan rum. Det är Jesus Kristus. I honom kan vi finna en ny identitet. Du kan bli en ny människa och i honom

stund, man känner att man tillhör något för en stund. Tillsammans är vi starka och så blir det slagsmål utanför. Det här kanske kan fylla tomrummet för en liten stund, men likväl fattas något. Det är långt ifrån fullkomligt.

Det Jesus erbjuder, är något helt annat. Tänk att få bli ett med honom, tänk att få tillhöra honom, tänk att få lägga sitt liv i hans händer, att få uppleva att han fyller det med mening och mål. Ett hopp för evigheten, någonting som inte försvinner när alla rum här i världen stängs, och det inte finns plats för oss i den här världen. Det är så, för den som tillhör Jesus innebär det en väg där det inte finns plats i den

Fortfarande finns ett erbjudande för den som vill att komma till honom. För den som vill komma till honom bereder han rum. Men vi läste också här om den dagen då alla knän ska böjas och alla tungor bekänna Gud fadern till ära att Jesus Kristus är Herre. Den dagen är det inte längre fråga om ett frivilligt val. Då kommer det att uppenbaras vilka val vi har gjort här i tiden. Det står skrivet om en dag då folken ska jämrå sig vid åsynen av honom. Nådens tid är nu. Nu är det tid att välja, nu är det tid att fatta frälsarhanden. Nu är det tid att låta domen gå över våra liv, och börja leva. Inte för oss själva, inte för något här i världen, men leva för honom som har gett allt. Då blir det en åsyn med glädje att få se honom, att få möta honom, att för alltid få vara tillsammans med honom.

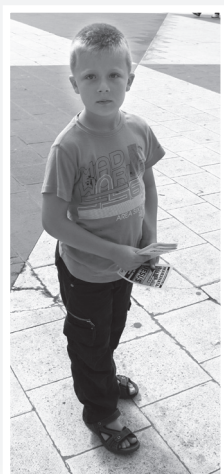
Det känns underbart att vi dessa dagar fått proklamera namnet Jesus, att vi har fått nåd att nå ut med ett budskap mitt i denna stad som vi ser sjunka ner i ondska och fördärv. Vi ser ett uppror mot Gud och hans ord. Men tänk att få stå för Jesus och proklamera Jesus. I det arbetet kan också du få vara med. Det finns en plats för dig i Guds rike. Det finns ett uppdrag som Jesus har för dig. Låt oss nu i avslutningen av detta möte använda tiden till att överlåta oss i hans händer, söka hans vilja och gå in i det uppdrag han har för oss, och inte söka överallt på andra ställen, utan söka honom som har talat. Låt hans Ord som är tillgängligt drabba ditt liv idag. Sök Jesus medan det heter idag. Den som kommer till honom, ska han sannerligen inte kasta ut. Amen. ■

En dag finns det inte längre plats här för dem som tillhör Jesus Kristus. Vi som har funnit vår identitet i honom ska ryckas upp på skyar, Herren till mötes.

kan vi få uppleva detta underbara att få tillhöra honom. En tillhörighet som inte är begränsad för en tid eller begränsad så att man ska uppfylla olika kriterier. Men Jesus sa att den som kommer till mig ska jag sannerligen inte kasta ut. Det finns också andra som söker sin tillhörighet med olika färger på halsdukar. Man går på fotbollsmatcher och bollen ska sparkas in – där känner man gemenskap för en

här världen. Och en dag, jag tror att den är här mycket snart, då finns det inte längre plats för dem som tillhör Jesus Kristus. Han ska stiga ner och dra alla till sig. Vi som har funnit vår identitet i honom, vi ska ryckas upp på skyar, Herren till mötes, vi som har funnit vår tillhörighet i honom, vi som älskar honom och inte vill något annat än att ha denna underbara gemenskap med honom.

Liam från Norge delar traktater.

Evangelium proklamerades också mitt i Stockholm. Detta Torgmöte hölls på Sergels torg.

Ett liv i tjänst för Gud

Intervju med Gunnar Nilsson om fadern Tage Nilsson:

Gunnar Nilsson, ende sonen till förkunnaren och redaktören Tage Nilsson, berättade i en intervju för Radio Maranata en del ur faderns många år i Herrens tjänst. Helt säkert är det värdefullt för Midnattsropets läsare att ta del av vad han berättade. Stina Fridolfsson ställde frågorna.

-Min far Tage Nilsson var från Alfta socken i Hälsingland. Han föddes 1913. Hans far hette Hans Nilsson. Han hade en diversehandel ute på landsbygden, mellan Alfta och Edsbyn. Där föddes min far som yngst av fem syskon. Min farmor, som jag aldrig hann träffa, var 44 år när han föddes. Hon kom från Polen som liten och växte upp i Sverige. Min farfar var hälsing. Min farfar var även riksspeleman. Det spelades mycket fiol i hemmet, har min far berättat. Det var inte alltid så roligt, min far blev mer eller mindre tvingad att lära sig spela fiol. Han började som sjuåring. Farfar var ute på spelemansstämmor och spelade. Han skrev också låtar som finns

kvar. Det finns några gamla inspelningar med honom. Far växte upp i den miljön. Man bad väl aftonbön hemma, men det var inget kristet hem.

Pappa gick i en gammal byskola som var inrymd i ett missionshus – bönhus, har han berättat. Man gick varannan dag på den tiden. Han läste privat också för sin storasyster, min faster. Som sjuttonåring kom han till Stockholm, och gick på STI, Stockholms Tekniska Institut. Föräldrarna styrde in honom på den banan, så han blev teknisk ingenjör, fastän han egentligen inte hade så mycket intresse för det. Det var meterologi han egentligen var intresserad av. Min farmor och han hade en liten väderstation där i

Tage Nilssons mångåriga förkunnargärning sträcker sig över flera epoker av Sveriges väckelsehistoria.

hemmet då han var i tonåren, innan han åkte till Stockholm. Jag fick åtskilliga gånger på senare år vara med honom på en del vikariat på väderstationer för SMHI. Han grundade en väderstation i Edsbyn. Det var på trettioalet då det var depression och svårt att få arbete. Men han fick arbete på en bank, och sedan blev det väderstationen. Längre fram fick han anställning på Edsbyns träförädlings, och där var han kvar i tretton år.

Min mor var också från Hälsingland, de träffades och gifte sig 1940. När det gäller hans frälsningsupplevelse, så

var det en lekmanapredikant från Evangeliska Fosterlandsstiftelsen som hette Verner Ol Pers och han fick bedja med honom. Pappa har själv berättat om hur motspänstig han var. Det var mycket möten och frikyrklig verksamhet i Hälsingland på den tiden, så han besökte väl något möte, men själva frälsningsupplevelsen gjorde han nog i ett stugmöte. Det här var en upplevelse som höll i alla år sedan. Pappa blev sedan verksam inom EFS – DUF; De Ungas Förbund, hette det, men där var man med hela livet!

Man hade bönemöten i Edsbyn där mina föräldrar bodde. Det var inte avgränsat till någon speciell kyrka, utan

Tage Nilsson vid ett termometerhus 1934.

man samlades i hemmen till bönemöten. Det var pings- tens budskap med den helige Ande som inspirerade. Pappa har sagt att den här tiden med dessa bönemöten i Edsbyn var grunden för hans fortsatta kallelse och liv. Där fick de uppleva smörjelsen och kraften från höjden. Det var inte organiserat, utan det var spontana samlingar. Det här ledde till att frågan väcktes om att bli kvar i det sammanhang där han blivit frälst. Det var inget motsatsförhållande, men mina föräldrar kände sig mera hemma i pingstförsamlingen, och slöt sig till den och lät sig döpas där.

Han fortsatte arbeta på trä-

Brödtjärna missionshus var den första plats som Tage Nilsson tjänstgjorde på.

tade vi ned till Östergötland, där pappa tjänade som pastor i en pingstförsamling på en plats utanför Linköping, som heter Värna. Sedan fick han

så var det utposter. Jag kommer ihåg väckelsemötena på den tiden, det var i början av femtiotalet. Jag kommer ihåg atmosfären och inbjudan som gick ut i mötena. Det var sådan stämning i eftermötena då människor kallades till avgörelse. Det var möten med omvändelser, dop och andedop.

Min far gifte sedan om sig, och det blev ju bra för oss. Sedan flyttade vi till Malung, dit pappa fick kallelse till en pingstförsamling. Sedan kom vi till Djurås, det var den sista fasta plats min far hade som predikant, och den platsen ligger bara någon mil ifrån den första platsen där han tjänstgjorde, Brödtjärna. Det var ju inte någon välbetald anställning att vara pingstpredikant. Jag kommer ihåg hur pappa i någon av de tidiga församlingarna fick på församlingens bekostnad gå till mejeriet och hämta mjölk och smör, sedan fick man gå

till en speceriaffär och hämta ut varor in natura. Det kunde kännas litet konstigt för mina föräldrar. Ett unikt sätt att få lön på!

Vi flyttade sedan tillbaka till Hälsingland, där pappa ursprungligen kom ifrån, och därefter reste pappa på fria kallelser i alla möjliga sammanhang.

När det gäller kontakten med Maranata, så kom pappa redan 1963 till maranatomöten första gången. Vi var med på de allra första mötena på Kinateatern i Stockholm. Och sedan när mötena var på Viktoriasalen, så köade folk ända upp till Drottninggatan inför nästa möte. Jag började resa tillsammans med pappa redan före tjugooårsåldern. Jag var ju med hela tiden i de olika sammanhangen. När man hör ordet förkunnas och det är väckelseatmosfär i mötena, som det var då, så blir man påverkad. Det är det stora och även det nödvändiga, att det inte är bara en teori och man accepterar en lära, utan att man får göra upplevelsen av gudsnärvaro, och får ta ställning. Det har folk gjort i alla tider, och jag fick också göra denna upplevelse av väckelse och ta ställning.

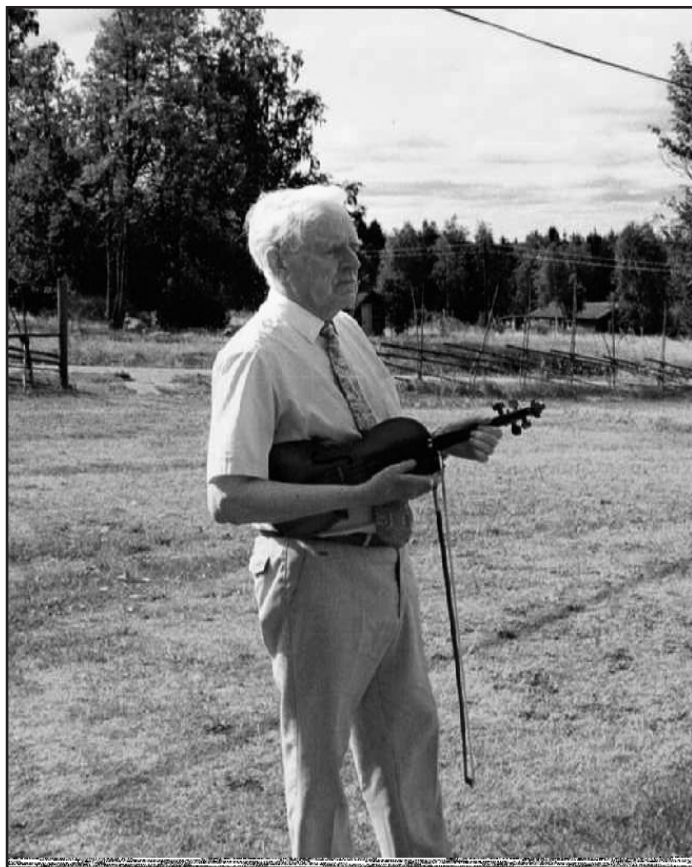
Vi reste över hela Sverige, och bl a var vi flera gånger i Skåne och hade möten inom Örebromissionen. Det var genom kontakter där som vi sedan flyttade dit. Jag träffade min fru i Skåne, och vi gifte oss där. Så småningom

förädlingskontoret i Edsbyn, men sedan fick han en skriftlig kallelse från en liten församling i Dalarna. Han bröt då upp från företaget, där han annars hade utsikt att avancera, men kallelsen att tjäna Gud på heltid brann, och han tog steget att lämna tjänsten. Brödtjärna hette byn som blev hans första fält. Där blev det väckelse, och många unga människor blev frälsta. Pappa berättade sedan att det var hans bästa tid. Ordet verkade och människor blev frälsta. Än i dag lever några av dessa vänner som då blev frälsta. Jag var ett år då vi flyttade till Dalarna. Efter två – tre år flyt-

kallelse till Gotland, och kom till en plats på södra delen av ön. Där blev min mor sjuk och fick flytta hem till Gud. Jag var då sex år. Men min far fortsatte tjänsten där. Han började också måla tavlor på någon väns inrådan, för att få annat att tänka på under den tunga tiden efter hustruns bortgång. Han tog någon kurs, och det blev många tavlor under år som följde och även många möten. Förutom platsen där han var stationerad,

Kommen till hög ålder håller Tage ett barnmöte på Maranataförsamlingens sommarkonferens 2004.

I hälsingebygderna med fiolen. Tage tog ofta fram fiolen och spelade till väckelsesångerna.

Tillsammans med förkunnelsen om Jesu återkomst, var pappa angelägen om denna helgelseförkunnelse, att leva avskild för Herren. Att man i sin livsstil och livsföring lever för Herren.

-Han tyckte det var svårt. Och man märker ju när man samtalar med folk, hur många känner en vanda och har svårt att acceptera allt nytt som har kommit. Man vill behålla det gamla. Och så var det med min far. Han kände detta. Med sin förkunnelse ville han leva kvar i Guds Ord. Att man ska hålla sig ifrån världen. Alltså inte en isolering i det vardagliga livet, men att man håller sig till Herren och håller sig på avstånd från sådant som besmittar. Det blev inte så populärt att förkunna på det sättet. Så är det ju. Därför att dessa nya tankar som kommer vill ju utjämna, så vi blir integrerade i stället för uttagna. Tillsammans med förkunnelsen om Jesu återkomst, var pappa angelägen om denna helgelseförkunnelse, att leva avskild för Herren. Att man i sin livsstil och livsföring lever för Herren.

Han vågade ta ställning och uttala sig mot när man i församlingarna inte ville göra upp med sådana som levde i uppenbara synder.

På senare år, när pappa drabbades av en viss demens och inte längre var så klar i tankarna, så märkte jag att när vi kom in på andliga ting, så kunde han be brinnande till Gud, bad för oss som familj, osv. Då var det klart!

Just min fars andliga sida

och förkunnelsen har vi som dyrbart arv. Vi alla som hör Herren till vill stå för det som Ordet säger. Det är något som förpliktar i fortsättningen också. Vi bygger ju inte omkring lärofäder, vare sig min far eller andra, men vi bygger ju på Ordet. Min far brukade säga att det handlar inte om den och den personen, men det handlar om Ordets förkunnelse.

Det står ju i Hebréerbrevet:

-Tänken på edra lärare, som hava talat Guds ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro. (Hebr 13:7)

Det var ju en trons vandring under många år, och så var Tage Nilsson verkligen ett föredöme!

Trons väg är miraklernas väg. Vi upplevde Guds nåd och hjälp i många trängda lägen. Den profetiska sidan var också väldigt stark hos min far. Vid ett par tillfällen fick min far vara med om att tala för honom fullständigt främmande språk. Ena gången var det till en person som kände igen sitt eget tungomål. Och det var budskap till honom om hans situation, hans liv och kallelse. Han var från Belgien, av vallonsk släkt och talade ett språk som var fullständigt okänt för oss. Men min far fick alltså tala till honom direkt på hans språk. Ett annat tillfälle var i Israel på ett möte i Jeru-

flyttade vi upp till Bro utanför Stockholm. Då var pappa i åttioårsåldern, och vi hade ju god kontakt med Maranataförsamlingen.

När det gäller tidningen Guds Rikes Röst, så var den först ett församlingsblad han började ge ut på Gotland. Då var jag ju barn, men jag kommer ihåg att pappa och en annan predikant som hette Svenningsson, hjälptes åt. De låg på golvet och höll på med hektografering; alltså någon föregångare till stencilering. Man lade ut ett och ett blad som trycktes av. Vi skriver nu årgång 59, och det är alltså från den tiden. Pappa fortsatte att ge ut detta blad även sedan han kom till nya församlingar och när han reste runt som evangelist. Han delade då ut denna tidning som en väckelseskrift. Så förkunnelsen har fortsatt skriftligen. Han gjorde allt själv. Efter hektograferingen blev det spritduplikator. I tonåren började jag hjälpa till med framställningen, och då blev det tryckning.

Jag kommer ihåg hur pappa satt och arbetade med tidningen och skrev ända till de sista dagarna han bodde hemma. Han var aktiv ända till 93 års ålder. En kännetecknande del av min fars förkunnelse, var just detta om Jesu tillkommelse. Det återkom han ständigt till, hela tiden. Och det var ju så i början av väckelsetiderna i vårt land, att en central förkunnelse var detta att vi väntar Jesus. Vi väntar inte på något rike här på jorden. Vi vet ju att det talas om ett tusenårsrike, men för den kristna församlingen väntar Jesu återkomst. Evakuering! Den tonen var levande för min far hela tiden. naturligtvis tillsammans med försoningsbudskapet, men detta var en mycket stark sida i hans förkunnelse.

Därför var ju också Tage Nilsson en kär gäst i Maranataförsamlingen, dit han ofta återkom och predikade. Han hade alltid maranatatonen. Hur såg han på avfallet i kristenheten?

salem. Gud använder ju vem han vill, när han vill och hur han vill. För honom är allting möjligt.

Jag har ju också personligen varit med om hur Tage Nilsson fick komma med en profetisk hälsning till mig i en svår situation då jag behövde speciell hjälp, och det vet jag andra som kan vittna om i vår församling. Det var underbart med de gåvor Tage använde i församlingen då han kom resande. Han reste väl på många platser, men kunde alltid på ett personligt sätt fungera som själasörjare.

-Ja, det blir ju så om Anden får verka. Man vet ju inte vad som bor i andra människor, men Gud kan ju uppenbara det så att det blir till hjälp. Vi behöver detta idag. Det finns många människor som lider och har svårigheter och problem, då är det ju underbart när den profetiska gåvan kommer till uttryck och användning.

Min fars jordevandring är avslutad och vi får som det står i Hebréerbrevet tänka på hur han slutade sin levnad och efterfölja hans tro. Det är inte hans speciella personlighet, men hans tjänst vi får se på. Apropos hans kontakt med Maranata, så var han ju tillsammans med Aage Samuelson i Norge i början av

Tage kunde också uttrycka sig i måleriet.

sextioalet, eller om det rent av var redan 1959. Pappa besökte ett annat sammanhang i södra Norge, och Aage Samuelson hade sina stora möten i Skien. Så blev pappa inbjuden att ha möten tillsammans med honom vid några tillfällen, och jag minns att jag som tonåring var med. Det var väldigt stora möten och stora annonser – allting var stort!

Vad vi behöver nu som alltid, är Herren själv. Att få möta Jesus. Det finns mycket religion, mycket religiositet, mycket kristen verksamhet. Var och en kan ju tjäna Gud på olika sätt. Men det centrala är att möta Jesus och göra först och främst en frälsningsupplevelse. Det är ju detta som består. Jesus sa att vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ. Vi har ofta så mycket omkring oss, vi ska vara så medvetna och engagerade i allt möjligt. Men evighetsperspekti-

vet – vad blir det sedan?

Jag har kanske tänkt extra mycket på detta nu sista tiden i samband med pappas avslutning av jordelivet och begravningen. Vad kommer sedan? Vi vet vad bibeln säger om det som kommer sedan. Därför är det både allvarligt och härligt med att ha detta fullständigt klart för sig, och att det får vara en del av förkunnelsen. För det liv som har tänts i och med att vi tog emot Jesus, det är ju det liv som ska fortsätta i evigheten. Den som tror på mig, säger Jesus, han ska leva om han än dör. Så det liv vi har fått, det lever vidare. Detta är så oerhört, och därför är det så allvarligt att vi tar vara på den stund vi tillbringar på jorden. Evangelium om Jesus är det enda som kan göra att människor får kontakt med den levande guden. Att evangelium får gå ut klart och oförfalskat och inte avskalat, utan i sin fullhet, det är vad vi behöver. Och likaså den utrustning som Gud har lovat oss i Ordet. Jesus säger: Jag går bort, det är nyttigt för er att jag går bort, men jag ska sända till er den helige Ande. Av mitt ska han taga och för-

kunna för eder, står det i gamla översättningen. Och det är väldigt viktigt att betona det. Vi kan tala om den helige Ande, ibland litet världslost. ”den helige Ande sa till mig, jag kände i den helige Ande, osv. Det finns många uttryck vi använder som kanske inte är fel i sig, men det är viktigt att vi förstår att vad den helige Ande säger aldrig någonsin kan stå i motsatsförhållande till vad Jesus har sagt, det vi finner i bibeln. Det kommer också profetiska uppenbarelser för speciella människor, men det finns ingenting i den helige Andes undervisning som kan stå i motsatsförhållande till det som är skrivet i Ordet, det bara understryker. Evangeliet om Jesus, den personliga frälsningsupplevelsen och detta att bli beklädd med Guds kraft är vad vi behöver nu.

Man märker att det budskap din far förkunnade verkligen har tagit gestalt i dig och du för fram det på ett så angeläget sätt, så det lever verkligen vidare! Det är underbart att vi får märka att du fortsätter förmedla det din far predikade så många år. ■

Min fars jordevandring är avslutad och vi får som det står i Hebréerbrevet tänka på hur han slutade sin levnad och efterfölja hans tro.

GUDS RIKES RÖST

I början på 50-talet började Tage Nilsson ge ut ett församlingsblad som kom att bli tidskriften GUDS RIKES RÖST. Tage Nilsson brann för denna väckelseskrift under hela sin levnad.

Gunnar Nilsson fortsätter nu utgivningen.

För kontakt och information: Mail: gudsrike@postmaster.co.uk

Tel: 070 422 37 69 Adress: Fasanstigen 8, S-197 32 BRO, Sweden

De blev alla kr

Predikan av Berno Vidén

-Samma dag utbröt en svår förföljelse mot församlingen i Jerusalem; och alla, utom apostlarna, blevo kringsspridda över Judeens och Samariens landsbygd. (Apg 8:1)

Vi ska utgå från denna vers, och först tala om den urkristna församlingens gemenskap i Jerusalem, där vi vet att allt började – församlingens födelse. Vi går till första kapitlet i Apostlagärningarna där vi möter Jesu sista ord till sina lärjungar. De var tillsammans där Jesus skulle lyftas upp, återvända till sin Fader. Man kan tänka sig hur de hade det känslomässigt. Vad som rörde sig inom lärjungarna. Inför allt de varit med om. De hade sett Jesu lidande, blivit övergivna, utlämnade, ensamma. Och nu står de där med en uppståndne Jesus. Något nytt har hänt. De har varit med om helt nya upplevelser. Jesus säger, att nu ska de vänta, de ska förbida. Det finns något nytt ni ännu inte varit med om, något ni ska få uppleva. Ni ska förbida vad Fadern har utlovat. Ni ska nämligen bli beklädda med kraft. Och varför? Jo, ni ska bli mina vittnen!

Vi läser i Apostlagärningarna. Lärjungarna hade frågor om tider och stunder:

- "Herre, skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?" Han svarade dem: "Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt. Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan intill jordens ända." (Apg 1:6-8)

Sedan lyftes Jesus upp. En sky tog honom bort. Änglarna kom så med budskapet:

Varför står ni här och ser upp mot skyn? Han ska komma igen – på samma sätt! Alltså, budskapet Jesus lämnar till sina egna, till sin församling: Han ska komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himmelen.

Vi går till andra kapitlet, löftet de fått blev ett fullbordat faktum:

-När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade med varandra... Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte tala andra tungomål, efter som Anden ingav dem att tala. (Apg 2: 1, 4)

Sedan följer i detta kapitel en oerhörd predikan som vänder upp och ner på Jerusalem. Ett budskap som får människor att komma i syndanöd, ett budskap som är så präglat och fyllt av den helige Ande, att människor står där överraskade. Man mötte något på ett sätt man inte förväntat sig. För första gången i historien fick man höra evangelium predikas av andefyllda Herrens vittnen. Vem kan förmå något mot detta? Man ser direkt här att den urkristna församlingen, trots att de

var enkla män ur folket och egentligen hörde till de marginaliserade, nu hade övertaget i Jerusalem. Man hade en total dominans. Och längre fram i de första kapitlen i Apostlagärningarna, ser man gång på gång vilket oerhört mottagande budskapet fick i Jerusalem. Vi läser i kapitlets sista vers:

-Och allt folket var dem väl beväget.

Allt folket lyssnade och tog emot. I fjärde kapitlet kan vi läsa om hur Petrus och Johannes ställdes inför rätta. Det finns ett motstånd. Men motståndet man möter saknar egentligen betydelse inför det uppdrag man har fått. Det är som små isolerade händelser i det hela. Man vet, man är förvissad om: Herren har gett oss ett uppdrag. Jerusalem har öppnat sitt hjärta, människor tar emot budskapet! Det är en tid av vederkvickelse, en tid av nåd då Herren bygger upp den urkristna församlingen i Jerusalem. Vi läser om att Petrus och Johannes blev förbjudna att tala i namnet Jesus. Makthavarna blev oroliga. Vi läser:

ingspridda!

-Då förbjödo de dem detsamma ännu strängare, men lät dem sedan gå. Ty eftersom alla prisade Gud för det som hade skett, kunde de, för folkets skull, icke finna någon utväg att straffa dem. (Apg 4:21)

Fiendskapen fanns där representerad, som den alltid gör i den här världen. Fiendskapen mot Guds ord, mot evangelium. Men det var Herrens tid. Allt folket prisade Gud för det som hade skett. Man hade fått möta den uppståndne Kristus genom den första församlingens förkunnelse och gärning. Detta ledde steg för steg till en fördjupad gemenskap. De som tog emot Jesus drogs till varandra. Vi kan läsa om hur man sålde sina jordagods. Man började se med andra ögon på sina egendomar, och delade med sig. Man fick upp ögonen för något som var långt mera värt. Man gav, såg till att det i församlingen inte fanns någon fattig eller rik. Man var ett hjärta och en själ i en daglig gemenskap, i ett nytt liv. Ett nytt liv där Jesus var i centrum.

I nästa kapitel kan vi läsa:

-Och stor fruktan kom över hela församlingen och över alla andra som hörde detta. (Apg 5:11)

Det var allvar. Det hade kommit människor som försökte ridra på den här vågen – skaffa sig egna förmåner och välsignelser genom att bedra den helige Ande. Men den helige Ande var närvarande. Då blev alla genomlysta. Bara det som är äkta består. Det som är äkta blir renat genom Jesu blod. Det som är äkta, blir också format och danat för ett högre mål. Församlingen är inte av den här världen. Församlingen har helt andra kvaliteter. Vi läser vidare:

-Och genom apostlarna gjordes många tecken och under bland folket; och de höllo sig alla endräktigt tillsammans i Salomos pelargång. Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i stor ära. (Apg 5:12)

Återigen ser vi detta: Folket höll dem i

stor ära. Det fanns en öppning. Det var Guds tid för Jerusalem. Det var Guds tid för evangelium, en tid av vederkvickelse, som var så välbehövlig. Församlingen fördjupades i sin gemenskap. Problemen kom, men man samlades på grund av vad Jesus gjort och vad han hade undervisat om tidigare. Detta blev nu förkroppsligat i den första församlingen.

I sjätte kapitlet läser vi:

-Vid denna tid, då nu lärjungarnas antal förökades, begynte de grekiska judarna knorra mot de infödda hebreerna över att deras änkor blevo förbisedda vid den dagliga utdelningen. (Apg 6:1)

Det står att man blev fler och fler. Skaran förökades, och man organiserade upp sitt arbete, satte olika tjänster i funktion.

Bara det som är äkta, består. Det som är äkta blir renat genom Jesu blod. Det som är äkta, blir också format och danat för ett högre mål. Församlingen är inte av den här världen. Församlingen har helt andra kvaliteter.

Det gällde att se till att de olika behoven kunde mättas. Man hade en helt underbar, urkristen församlingsgemenskap i Jerusalem. Född av Gud. Var och en, fattig och rik, kom samman. Och där delade man med varandra. Det fanns ingen apostel som satt ovanför övriga syskon. Nej, alla åt vid samma bord. Brödragemenskap. En gudomlig agape representerad i Jerusalem genom församlingen. Vi får inte tappa bort att de var i en värld som uttalat var Jesu Kristi fiende. Vi läser budskapet som Petrus presenterar: *"Låt frälsa er från detta vrånga släkte."* Budskapet var omvändelse. Det handlar om att vända

om, lämna sina synder, överlämna sig åt Jesus och bli en ny skapelse i honom. Låta döpa sig. De som kom till tro, de som kom samman var ett folk. De var födda på nytt och tillhörde Kristi kropp som föddes på Golgata. Det var grunden, och det var detta som medförde konsekvenserna då man tagit Jesu budskap på allvar. Man till och med tillämpade något som är mycket svårt att röra vid idag: Egendomsgemenskap.

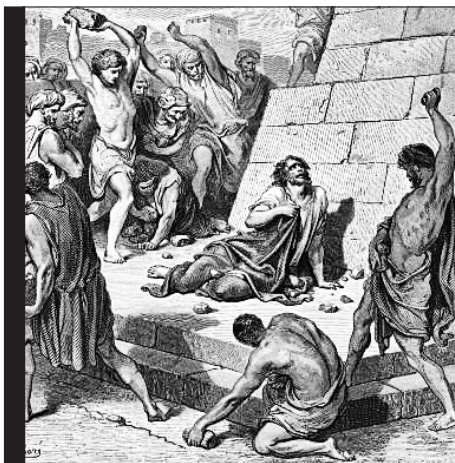
Vi måste få med ett ord av Jesus, som sätter budskapet på sin spets, och visar hur omöjligt det är att anpassa budskapet till världen. Så här säger Jesus då han beder. Det är väldigt allvarligt:

-Jag har givit dem ditt ord; och världen har hatat dem, eftersom de icke äro av världen, likasom icke heller jag är av världen. Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda. De äro icke av världen, likasom icke heller jag är av världen. Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning. Såsom du har sänt mig i världen, så har ock jag sänt dem i världen. (Joh 17:14-18)

Vilken bön av Jesus! Det går inte att missförstå såna här verser. Om man ska ta Jesu budskap på allvar, så finns det bara en plats för församlingen. Det är att gå till Honom utanför lägret och bära hans smälek.

Vå återvänder till Jerusalem. Församlingen finns där. Och vi tänker att nu måste väl den här församlingen få växa och formas och bli en fast pelare för det kristna budskapet. Måtte den få växa i lugn och ro i Jerusalem, så att ännu fler får komma, så att ännu fler får bli glada! Men detta hände inte. Det hände något mycket drastiskt i Jerusalemförsamlingen. Det bottnar just i detta att budskapet som församlingen är bärare av representerar ett annat rike, som hör himmelen till. Det representerar ett rike som deklarerat krig emot denna världens furste. Och där

"Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med varandra, mot HERREN och hans smorde." Detta är ett ständigt återkommande scenario, där det handlar om kampen för Guds folk. Stefanus fick lida martyrdöden.

går det aldrig att kohandla, och på något sätt försöka hitta en medelväg. Nej, det finns bara ett budskap. Omvändelse. Tro på Jesus, låt döpa dig till Kristus. Lägg synderna bakom. Det finns ingen annan ingång in i Guds rike.

V fortsätter läsa i sjätte kapitlet, och ser att motståndet formar sig. Man klarar inte att stå emot den ande, den kraft och himmelska visdom som finns representerad i församlingen. Man börjar då ta till förtal och lögn för att komma åt detta nya som är så stötande för makthavarna. Det som är så farligt för den världsordning som kommer. Men var det inte gott? Alla dessa gudfruktiga människor, som kanske slutade stjäla, slutade leva rövarliv, och nu istället blev ordentliga, var med för att bygga upp samhället på ett ordentligt sätt. Skaffa sig ett riktigt arbete. Men inte bara det, man började också dela med sig. Det fanns säkert alla möjliga slags människor som nu förenade sig i församlingen. Man söp inte, man slogs inte. Borde inte samhället tycka att det här var gott? Jovisst. Men det fanns en udd som man aldrig kunde acceptera. Församlingen talar om en sanning som står över alla andra sanningar. Församlingen säger så här: Summan av ditt Ord är sanning. I Psalm 2 läser vi:

-Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med varandra, mot HERREN och hans smorde: "Låt oss slita sönder deras bojor och kasta deras band ifrån oss." (Ps 2:2-3)

Detta är ett ständigt återkommande scenario, där det handlar om kampen för Guds folk. Det här återkommer från en tid till en annan, då du börjar proklamera och leva Jesu seger. Börjar ta förkunnelsen om församlingen på allvar. Då möter du detta motstånd. Vi återvänder till Apg 6, där man konfronterades med Stefanus:

-Dock förmådde de icke stå emot den vishet och den ande som här talade. Då skaffade de några män som föregåvo att de hade hört honom tala hädiska ord mot Moses och mot Gud. De uppeggade så folket och de äldste och de skriftlärde och överföll honom och grepo honom och förde honom inför Stora rådet. Där läto de falska vittnen träda fram. (Apg 6:10-13)

Lögner och förtal. Det var det enda man kunde förmå sig frambringa för att försöka stoppa evangeliet. Det var precis samma sak när man korsfäste Jesus. Till sist fanns det två vittnen som sa samma sak, men det var lögn, påhittade historier. Man förde honom till korset genom falska anklagelser.

Stefanus fick lida martyrdöden, och så kommer vi till Apg 8:

- Samma dag utbröt en svår förföljelse mot församlingen i Jerusalem.

Var det nödvändigt att det här skulle ske? Hade Gud på något sätt förlorat

Missionsbefallningen står kvar. Och Gud måste ta till de medel som finns för att evangelium ska nå ut. För att människor ska få höra budskapet, och få se vad församlingen är.

kontrollen över situationen? Helt plötsligt ser vi församlingen i Jerusalem vara på väg att krossas, tillintetgöras. De blev kringsspridda. Inte på det sätt man själv hade planerat, men de blev ivägjagade på grund av en förföljelse. Jag kan inte hitta något i texten som uttrycker en klagan. Ingenting om att de på något sätt skulle ondgöra sig över vad som hade skett. Däremot kan man läsa om att de som blivit kringsspridda förkunnade evangelium.

Orsaken till förföljelsen; om det var Guds metod att få iväg folket eller inte framgår egentligen inte av texten, men en sak är säker: Missionsbefallningen står kvar. Och Gud måste ta till de medel som finns för att evangelium ska nå ut. För att människor ska få höra budskapet, och få se vad församlingen är. För att budskapet också kan förvandla deras liv.

Det är gott att vara i lustgården, att vara i Jerusalem och njuta av denna gemenskap. Att ha allting. Syskonen, undervisningen, böner, storfamiljen. Tänk vad gudomligt, när man läser i Guds Ord om denna syskengemenskap som finns. Men så sker något. En kastas hit. En annan får åka dit. Betyder det att vad Gud har gjort blir tillintetgjort, eller är det kanske så att du och jag behöver ruskas om ibland så att inte det vi har omkring oss blir ett mål, men att vi ser att det Gud har gett oss av församlingsgemenskap är medel för något som är så mycket större. Vi har ett uppdrag som inte får förfelas. Vi har ett uppdrag här i tiden att nå ut till människor. Du och jag har det så gott ställt. Vi har varandra. Men vilka är vi kallade till? Ska vi leva med varandra här och ha det gott, eller ska vi ta missionsbefallningen på allvar? Kanske lyfta upp vår blick och tillåta en och annan förändring i vår egen sociala trygghet. Låta svärdet gå över våra egna liv inför en utmaning som ligger därborta. Vi tänker att det här kan vi väl inte klara av. Jag vet inte hur det var i Jerusalem, men jag vet vad som står: De blev alla kringsspridda. När man läser fortsättningen av det som skedde, att man kom till Antiokia och andra platser, då ser vi att Gud var med. Gud övergav inte Jerusalem, han övergav inte de andra platserna dit man begett sig. Människor blev välsignade av detta.

Vårt land Sverige har under olika tider varit med om vederkvickelse på grund av evangelium. Vi har en väckelsehistoria här i landet som är helt otrolig. Man ser hur väckelsen vissa tider varit så genomgripande att hela samhällen blivit lyfta upp ur träsket. Familjer som varit trasiga av alkoholen – pubar och krogar har fått slå igen för att människor fått möta evangelium. Detta är något som är väldigt gott för hela samhället när människor lyfts ur misären på detta vis. Det blir helt nya förutsättningar för ekonomin i landet. Folk börjar arbeta. Men vad händer? Man kommer till en punkt. Gud ger alltid tider av vederkvickelse. Det är nådatider då det gäller för oss att vara

alerta. Höra ropen från nöden, och gå. Herre, här finns en öppning. Ska jag stå och titta på den öppningen tills den stängs igen? Eller ska jag göra något? Något som kan leda till förvandling för människor. Men så kommer man alltid till dessa tidpunkter då det börjar hårdna. Det blir svårare. Statsmakterna, myndigheterna

Men idag när det talas om att tolerera, så kräver det att du *aktivt stöder*, exempelvis homosexualitet, omoralen och allt sådant som bibeln varnar för.

börjar vakna och agera på olika sätt. Jo, man tycker om all den sociala förbättring väckelsen förde med sig. Men det gäller att neutralisera den fasta tron människor har på Jesus och istället vetenskapligt eller på annat sätt försöka bortförklara allt som sker och få det till humanitära insatser. Så ger man sig in och börjar föra dialog med församlingar och samfund. Kom! Vi kan arbeta tillsammans nu! Ni får bidrag av oss, så hjälps vi åt med det här goda, sociala arbetet som berikar kulturen i vårt land.

Men förutsättningen för ett sådant samarbete, är att udden måste brytas av. Udden som är evangelium, den som handlar om omvändelse och frälsning. Detta har visat sig vara framgångsrikt fungerande vapen som inneburit att stora grupper av kristenheten har gett vika, och nu fungerar som en förlängd arm till det bibeln kallar för skökan. Det är väldigt allvarligt. En signal till oss om hur viktigt det är för oss att stå fast hos Honom, utanför lägret. Vi har här ingen varaktig stad. Vi är köpta med ett blod, och det blodet är vår räddning, alla människors räddning.

Hur gör man för att neutralisera? Man går väldigt listigt till väga i vårt land. Jag är så tacksam till Gud för församlingen och kampen vi har fått vara med om. Jag minns hur det var i början av åttio-talet. Som mycket ung, redan 1977 kom jag med i Maranataförsamlingen på heltid. Något som jag aldrig ångrar. Det jag fick möta, satte präglet på mitt liv. I början av åttio-talet fanns det en väldig intensitet i kampen för att neutralisera evangelium.

Det handlade om att ta bort udden, och man agerade på många olika plan. Ett listigt tillvägagångssätt man använde, som också fick ingång i många kyrkor var detta att nu skulle man gå emot allt som diskriminerade mindre grupper och utslagna. Så bildades grupper med hjälp av statsmedel. Det bildades inom kyrkor olika grupper där man satsade på en utvidgning av antidiskrimineringslagen. Det måste ju alla ställa upp på. Ingen vill väl diskriminera människor. Det här jobbade man igenom, och fick fram en antidiskrimineringslag i början på åttio-talet. Jag kommer ihåg 1981, 1982. Vi var ute på gatorna och delade ut pamfletter och flygblad där vi varnade för den här utvecklingen. Vi mötte ett kompakt motstånd. Dels från den homosexuella rörelsen, men också från kyrkorna. Man sa: - Vad håller ni på med? - Det där är väl ingenting att syssla med? - Vi ska väl predika evangelium, sa man. Det finns skeenden i historien. Broder Arne Imsen var så nitisk i denna kamp. Han skrev texter som vi publicerade, gjorde radioprogram. Vi gick till Storkyrkan, media gjorde stora reportage. "Slaget om Storkyrkan" stod det på löpsedlarna. Vad pågick i Storkyrkan? Jo, man hade mässa för de homosexuella. Parallellt arbetades lagförslaget fram. Ingen skulle tillåtas diskriminera andra. Det låter så vackert, men det är helt djävulskt. Så gick denna lag igenom. I samband med att denna lag gick igenom, märkte jag hos

Genom sina profeter hade Gud varnat. Några som ställde sig i lejonets gap, kan man säga. Sedan forceras en gräns, och då öppnas hela avgrunden.

Egentligen är det inte så många år som gått, men vi kan nu se hur långt vi har kommit idag. Idag talas om tolerans på ett nytt sätt. När man läser ordböckerna om tolerans nämns att man kan tolerera saker man inte håller med om. Men idag när det talas om att tolerera, så kräver det att du *aktivt stöder*, exempelvis homosexualitet, omoralen och allt sådant som bibeln varnar för. Man ger sig inte förrän man har fått alla som arbetar offentligt, publikt att ge sitt aktiva ja till utvecklingen. Det är som psalmisten skriver. Evangeliet blir som bojor man vill slita ifrån sig. Evangelium blir trældom.

Jag har en fråga till dig. Om du vill sätta Jesus först i ditt liv, hur tror du att du skulle klara av exempelvis att arbeta som lärare i en skola i vårt land idag? Du skriver under ett anställningskontrakt där du accepterar att följa läroplanen, att följa de värderingar som sätts upp. Du ska gå igenom kurser i genuspedagogik. Allt är så anpassat till det nya, postmoderna samhället vi lever i. Allt vänds upp och ned. Ska du jobba som lärare eller inom barnomsorg, måste du skriva under på det. Det är helt oförenligt med att säga ja till Jesus. Om du går till en arbetsplats får du inte bekänna vem du tror på. Du får

Vi varnade för den här utvecklingen och mötte ett kompakt motstånd. Dels från den homosexuella rörelsen, men också från kyrkorna.

vår församlingsföreståndare Arne att han flyttade fokus för kampen. Då frågade jag honom. Vad händer? Ska vi inte fortsätta? Då sa han att det finns gränser som nu har överskridits. Det går aldrig att stoppa den flod som nu kommer att välla fram. Det här blev en riktig väckarklocka för mig. Vi hade här en kort tid som Gud gett.

inte tala om honom som är ditt liv. Det är en verklighet. Men vad man däremot får göra och bör göra är att undervisa små, små barn om regnbågsfamiljer. Kan du tänka dig att vara en hängiven Jesu Kristi efterföljare, och samtidigt arbeta politiskt? Det skär sig direkt. Vi kämpar för olika riken, olika värden. Det finns

partiprogram man skriver under på, alierar och identifierar sig med. Jesus sa: mitt rike är icke av denna världen.

Jag skulle kunna gå vidare. Tala om vården. Vi har en vårdssituation som är fruktansvärd. Man möter människor på sitt yttersta, och har skrivit under på att inte säga ett ord om Jesus. Inte en vägledande hälsning. Ingenting. Då kan man få sparken. Då kan man bli utan sin försörjning. Du kan inte heller bli präst om du älskar Jesus. Så är det idag. Då blir du genast "avkragad". Förlorar din anställning. Om du börjar leva evangelium. Det passar inte in i vårt kyrkosystem. Jag skulle kunna fortsätta och ta område efter område, och komma fram till konklusionen att älskar du Jesus, så kommer du att frysas ut ur samhället. Då ser man dig som pesten själv. Det är evangeliets konsekvenser.

Den tid vi lever i idag, kallas för den yttersta tiden. Gud har gett oss tider av vederkvickelse. Vi får fortfarande arbeta. Vi får fortfarande ha våra möten. Men bibeln säger också: Natten kommer då ingen kan verka. Observera, det står alltså inte att man inte *får*, men ingen *kan* verka. Så länge dagen varar, ska vi utföra Hans gärningar. Men natten kommer. Och vi ser att den är i antågande. Ondskans krafter inriktar sig först och främst på den uppväxande generationen. Får man tag i barnen och kan forma barnens sinnen, så blir det så mycket lättare att genomföra dessa ogudaktiga reformer. Då är det också så mycket lättare att rikta hatet mot Herren och hans Smorde, och mot dem som vill gå hans väg. Samhällsklimatet har förändrats på väldigt kort tid. Förr kunde man tala om Jesus, men idag om man nämner ordet Jesus möter man mera hån. Vad är det där för fanatism? Tror ni fortfarande på det där? Är inte det där gammalt och förlegat? Man bearbetar de ungas sinnen genom skolorna. Staten arbetar målmedvetet på detta sätt. Den kan aldrig acceptera att du ger barnen Jesus. Och vi skickar dagligen våra barn till dessa institutioner. Vi ber till Gud för barnen och skickar dem i klorna på de ogudaktiga. Det får också konsekvenser. Vi har fått ett budskap anførtrott åt oss. Vi har fått barn. Ett ansvar. Bara vi får ha skolavslutningen i kyrkan, så är det bra. Det är ungefär vad debatten brukar handla om. Varje år återkommer den. Då skrivs några rader i media. Nu är det

en rektor som sagt ifrån. Vi får inte ha skolavslutningen i kyrkan. Timmen innan sommaren eller jullovet träder in. Och de kristna rasar: Vi vill ha vår skolavslutning i kyrkan! Och så går hela året, dag efter dag. Hur många skoldagar är det? 175, eller något sådant. Och så skickar man sina barn att indoktrineras i skolan, medan man själv jobbar på sin karriär eller sitt arbete. Det liv man lever tills det inte finns utrymme för något mera.

Man tackar Gud för utbildningen. Men du: Jesus kommer. Jag har nu varit litet utmanande. Kanske jag sagt för mycket. Men jag upplever en väldig nöd. Jag tänker på församlingen, jag tänker på vårt uppdrag. I Matteus 24. har vi först alla dessa frågor som lärjungarna har till

säger att Jesus är den absoluta sanningen, rymts inte inom någon utbildning eller inom någon offentlig anställning. Detta är ett faktum i våra dagar. Hatade av alla. Varför? För mitt namns skull. Det är namnet Jesus det handlar om. Börjar du kompromissa med namnet Jesus, ge det lite mindre betydelse och anpassa dig, då kan du lyckas med både ett och annat i tiden. Men du förlorar istället din själ.

Vad säger detta oss? Budskapet om riket ska bli predikat som ett vittnesbörd för alla folk. Sedan ska änden komma. Det finns ett slut. Det finns en tid som håller på att ta slut. Vi är mitt i den tiden. Nådatiden snart är liden, sjunger

Ondskans krafter inriktar sig först och främst på den uppväxande generationen. Kan man forma barnens sinnen, så blir det lättare att genomföra dessa ogudaktiga reformer och att rikta hatet mot Herren och dem som vill gå hans väg.

Jesus. Om vad som ska ske i den yttersta tiden. Tecknen som ska visa sig. Och vad och när det ska ske. Jesus börjar varna. Se till att ingen förvillar er! Var på er vakt! Det måste finnas en anledning till att vi ska vara vaksamma. Jesus själv säger: Vaken! Det ska komma många i mitt namn. Bedrägerierna är så stora. Allt för att dra dig bort ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus, och leva i en sann efterföljelse. Sedan säger han så här:

- Då skall man prisgiva eder till misshandling, och man skall dräpa eder, och I skolen bliva hatade av alla folk, för mitt namns skull. (Matt 24:9) Det här säger Jesus om något som ska komma. Han säger inte: nu ska vi be att ni undslipper det här; att utvecklingen blir annorlunda. Nej, han säger: det här kommer att ske. Längre fram läser vi: - Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall änden komma. (v 14)

Vad läser vi ut av detta? Vi ser hur hatet mot Kristus ökar i samhället. Den som

vi. Jesus, brudgummen är här. Syskon, låt oss ge våra liv till honom. Låt oss överlämna oss helt och oförbehållsamt till Herren Jesus Kristus, och säga: Herre, ske din vilja med mitt liv. Hjälp mig Herre, att komma ut ur min lustgård. Lustgården är något väldigt fint. Höga Visan ger en helt underbar undervisning om lustgården. Den här gemenskapen som finns mellan dessa älskande parter. Det gudomliga, rena som vi får uppleva i vår församlingsgemenskap. När vi får förnyas, bli vederkvickta med allt detta som Gud ger. Men det finns också en nöd. Det finns en nöd utanför. Ska vi stanna kvar i vår lustgård, eller ska vi gå ut? Ibland får jag en tanke, det blir som en bön: Herre, låt det brisera en bomb mitt ibland oss, som ruckar på vår invanda tillvaro, vår vardag. Så vi börjar tänka på ett nytt sätt, så vi kan komma ut. Vi har så kort tid kvar. Har du den bönen? Herre, här är jag, sänd mig! Använd mig! ■

Frälsning för hela människan!

Text: Tage Johansson

Bibeln talar om en frälsning som omfattar hela människan med ande, själ och kropp.

Andens frälsning

Människan, till skillnad från djuren, äger en ande, för det står i 1 Mos 2:7 att Gud inblåste livsande i människan. Därmed blev människan en evighetsvarelse. Det står i Pred 3:11 att Gud har lagt evigheten i människornas hjärtan. Människan ska alltså existera i evigheternas evighet. Då Gud skapade människan med en ande var det för att hon skulle få leva i gemenskap, eller så att säga, äga livsförbindelse med Gud. Paulus uttrycker det i 1 Kor 6:17 att *"vara en ande med Gud"*. I Joh 4:24 får vi veta att Gud är Ande och att vi ska tillbedja i ande och sanning, ty sådana tillbedjare vill Fadern hava. Det var först och främst på det andliga planet som Gud hade gemenskap med människan, men när synden kom in i de första människorna Adam och Eva bröts livsförbindelsen med Honom. Det skedde som Gud hade sagt skulle ske att om man åt av kunskapens träd skulle man döden dö. Det vill säga att människoanden blev separerad från Guds Ande. När bibeln talar om död handlar det alltid om skilsmässa, och i det här fallet dog människan andligen. Det fick också konsekvenser på det själsliga och kroppsliga området. I Ef 2:1 står det om att vara död i synder och överträdelser. Det behövdes ett återuppväckande från Gud. Det största under en människa kan vara med om är då hennes ande blir uppväckt från dödens tillstånd *"...han har uppväckt oss med honom..."* Ef 2:6. Detta blev möjligt genom att det blod, som omtalades redan i GT, skulle kunna borttaga synden som skilde människan från Gud.

Guds frälsning begynner alltså i

människans ande genom att man blir född på nytt. Man går från död till liv. Endast genom en andlig födelse kan människan komma i kontakt med Gud. *"Det som är fött av kött det är kött, och det som är fött av Ande är ande."* Joh 3:6

Själens frälsning

Guds frälsning som begynner i människoanden kommer i gynnsamma förhållanden att utöva sitt inflytande över människans själsliv. Själen är en förbindelselänk mellan anden och kroppen. Från en sida sett är själen en neutral plats som antingen via människoanden låter sig domineras av Guds Ande eller så är själen under köttets inflytande och gör den onda naturens gärningar. Själen är bland annat ett uttryck för vad människan bär i sitt viljeliv. Om David heter det *"Han tog sin själ i sin hand och slog ned filisteer, och Herren gav åt hela Israel en stor seger..."* 1 Sam 19:5.

Kroppens frälsning

Kroppen är det yttre område där Guds frälsning blir synliggjord. Även om vår kropp är lagd under förgängelsen kan den vara ett redskap, ett heligt tempel för Guds Ande där Guds vilja får ske. Gud gav Jesus en människokropp för att han genom den skulle göra Guds vilja. Hebr 10:5-9. Vi kan av fri vilja låta Gud få äga vår kropp. I Rom 12:1 uppmanas vi att frambära vår kropp som ett välbehagligt offer åt Gud för en andlig tempeltjänst. Genom trons insikt i Guds ord har vi att välja vilken lag som ska äga sitt inflytande i vår kropp, syndens och dödens lag eller livets Andes lag. Paulus upptäckte efter sin omvändelse till sin förskräckelse att fastän hans invärtes människa hade sin lust i Guds lag fanns det en annan lag i hans lemmar som verkade i motsatt

riktning. Hans nödrop var detta *"Jag arma människa. Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp"*. Rom 7:24. Begreppet dödens kropp handlar inte om vår fysiska kropp utan om den köttsliga naturen som också kallas "syndens lag" Denna lag var honom övermäktig och ett stort problem för honom tills han upptäckte vägen till befrielse. Problemet var redan löst. Han fick se att syndens och dödens natur i honom var upphängd och dödad på korset. Därför blev Romarbrevets 8:e kapitel också skrivet. Vid Paulus upptäckt trädde en starkare lag i kraft i honom, *"Livets Andes lag"*, som är starkare än syndens och dödens lag. Den dödar dessutom kroppens gärningar. För att uppleva denna befrielse är det viktigt att förstå att det inte handlar om en utveckling utan om ett tillstånd, ett trons försanthållande. Den bibelförankrade tron tillägnar sig Andelivets manifestationer i nuet när vi håller före att vi ÄR döda från synden Rom 6:11, att det finnes NU ingen fördömdelse för den som är i Kristus Jesus Rom 8:1. I Kol 3:1 står det att vi ÄR uppståndna med Kristus. Efter undervisningen i Romarbrevets sjunde och åttonde kapitel kan vi förflytta oss till kapitel tolv och överlämna vår kropp åt Gud som ett heligt och välbehagligt offer.

Hos Paulus var kroppen ett lydigt redskap. Han tuktade och kuvade den för att inte komma till korta vid provet när han predikade för andra. 1Kor 9:27. Kroppen liknas vid ett lerkärl för att den väldiga kraften skall visa sig komma från Gud och inte från oss. 2 Kor 4:7.

Må Gud få hjälpa oss så att hans löfte till oss kan infrias. Han vill helga oss till hela vår varelse så att hela vår ande, hela vår själ och hela vår kropp finnas bevarade ostraffliga vid vår Herres Jesu tillkommelse. 1 Tess 5:23. ■

Förföriska vindar över svensk kristenhet

Stenkastning mot reformationen

Stig Andreasson

Den katolska kyrkan har givetvis alltid ställt den protestantiska reformationen i en ofördelaktig dager. Det märkliga är att idag gör personer, som själva tillhör den reformatoriska familjen, detsamma. Alla gör det inte med samma aggressivitet. Några undrar bara lite försiktigt om reformationen möjligen var ett beklagligt missförstånd. Katolska och protestantiska teologer talade kanske förbi varandra. Men andra är inte lika försiktiga. Några ägnar sig åt regelrätt stenkastning mot den protestantiska reformationen. Detta skall vi strax se lite närmare på.

Men först ett par inledande anmärkningar. Ingen tänkande människa vill påstå att **Luther, Calvin, John Knox** eller några andra reformatorer var fullkomliga människor. Inte heller att det verk de utförde skulle vara totalt utan fel och brister. Allt som utförts av människor har alltid varit och kommer alltid att vara behäftat med fel. Men att betrakta hela den protestantiska reformationen som ett enormt felsteg, är en helt annan sak. Den kände kyrkohistorikern **Schaff** går så långt att han säger: "Reformationen är den mest betydelsefulla händelsen i historien, näst efter själva kristendomens tillblivelse." Den synen är inte längre förhärskande bland flertalet reformatoriska samfund. De är tyvärr i färd med att förlora sin ursprungliga identitet. De är protestanter eller evangeliska kristna bara till namnet.

Så ännu en liten precisering. Den här artikeln är apologetisk, med andra ord en försvarsskrift för det reformatoriska arvet och en protest mot stenkastningen.

Det är nödvändigt att understryka detta. I vår bakvända tid är det nämligen fullt möjligt att en sådan här artikel uppfattas som ett fullt angrepp på stenkastarna. Men låt det nu vara helt klart att det är stenkastarna som står för aggressionen. Låt då också försvarsskriften stå för vad den är – ett försök att värna om de värden som vi fått genom den protestantiska reformationen.

Stenar flyger inte i luften av sig självt. Då **Stefanus**, den förste martyren, blev stenad, visste alla vilka stenkastarna var. Dessa skämdes heller inte över sin makabra gärning. De som idag kastar sten mot reformationen gör det precis lika öppet och de sätter offentligt ut sina namn. Jag avslöjar alltså inga hemligheter då jag citerar och namnger dem. Reklamen för sina angrepp har de redan själva skött om. Men vad som intresserar oss är inte deras namn men det budskap som förmedlas genom stenkastningen. Den är det vi skall försöka analysera.

Några nutida stenkastare har ordet

Peter Halldorf skriver följande om hur han uppfattar reformationens verkliga natur:

- När var och en blev sin egen auktoritet låg snart vägen öppen för en utveckling som skulle leda till ständigt nya avknoppningar. Den som menade sig läsa Bibeln i större trohet mot ursprungskristendomen än andra uppfattade sig ha mandat att bilda egen kyrka.

Även **Ulf Ekman** har i stort sett samma uppfattning. Så här skriver han:

- Det går en djupt liggande spricka genom kristenheten sedan reformationen som be-

rör oss alla djupare än vi anar eller tillåter oss att pröva i vår tanke. Inte heller har vi sett hur den sekularisering, förnekelse och relativism som idag präglar samhället och plågar kristenheten faktiskt har sina rötter i den splittring som reformationen legitimerade. Den protestantiska, evangeliska kristenhetens situation idag präglas i stort mått av denna splittring som ständigt fortsätter.

Svante Rumar, som är lärare vid Livets Ords Teologiska Seminarium, kan också kasta sten. Han skriver:

- Luthers lära om "Skriften allena", som för många betyder att man bara grundar sig på bibeln, har inneburit att "var och en blir salig på sin egen tro". Alla villolärer sedan reformationen har grundat sig på "Skriften allena".

Den stora frågan är om Halldorfs, Ekmans och Rumars kritik av reformationen och dess följder kan anses verklighetstrogen och historiskt korrekt. Deras uttalanden består av en lång rad allvarliga anklagelser. Här kan vi bara i korthet kommentera de mest uppseendeväckande. Vi nämner därför endast de tyngsta stenarna.

Första stenen: Reformatorerna menade sig ha mandat att bygga egen kyrka

Detta är missriktad stenkastning. Varken Luther eller Calvin hade från början den ringaste tanke på att bilda egen kyrka. De sökte först av allt efter frid med Gud. Luthers långa kamp för att få klarhet i frälsningsfrågan är en gripande historia. Ända från barndomen hade han fått med sig bilden av en Gud som med omutlig stränghet krävde gottgörelse för varje synd. I Kristus såg han den fruktansvärde

domaren. Han plågades av sin egen syndfullhet och trodde att askes möjligen var vägen till att finna en nådig Gud. Därför gick han i kloster och vände sig i bön till olika helgon. Men ingenting i den katolska gärningsfromheten kunde hjälpa honom att finna den frid han sökte. Det var genom flitigt studium av Paulus brev till Romarna som han slutligen förstod att ingen med egna ansträngningar kan förtjäna saligheten. Det var särskilt orden i Romarbrevet 1:17 som löste honom från lagträldomen.

- Rättfärdighet från Gud uppenbaras i evangelium, av tro till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige skall leva av tro.

Som professor i Wittenberg började så Luther predika, inte för att starta en egen kyrka, men för att visa människor vägen till frälsning. Kring hans predikstol samlades växande skaror. Det evangelium som likt en klar källåder brutit fram i Luthers eget hjärta, förde han nu vidare till sina åhörare. Detta förde givetvis fram till en konflikt med den avskyvärda avlatshandeln, som då florerade som värst. Att på ett sådant sätt driva handel med Guds nåd kunde Luther absolut inte tolerera. Därför spikade han upp sina 95 teser mot avlatens missbruk

upp ett hierarkiskt system, som kommit så långt bort från den urkristna mönsterbilden, att man med rätta kan kalla den både en egen och en egenartad kyrka.

Andra stenen: Alla villolärer sedan reformationen grundar sig på "Skriften allena"

Verkligen? Kan detta stämma? Många villfarelser har sett dagens ljus både före och efter den protestantiska reformationen. Orsakerna är många. Skulle reformationens bidrag till den kristna trons utveckling vara att ha uppfunnit en villfarande princip, kallad "Skriften allena"? Det är verkligen ett märkligt påstående, speciellt från en person som samtidigt säger sig vara stolt över det reformatoriska arvet. Låt oss ta några få exempel på villfarelser som uppstått efter reformationen och finna orsakerna till dem. Mormonkyrkans villfarande lärosystem uppstod på 1800-talet - men absolut inte på grund av ett försök att följa principen "Skriften allena". Mormonerna tror visserligen att Bibeln är Guds Ord, men de tror också att Mormons Bok är Guds Ord. Deras villolära bygger alltså snarare på det faktum att de förkastat

ga på Skriften allena. Men de flesta hör nog hemma i den kategori som aposteln Petrus hänvisar till då han omtalar den visdom som kommer till uttryck i de brev som hans kollega Paulus hade skrivit. "I dessa brev finns en del som är svårt att förstå och som okunniga och obefästa människor förvränger till sitt eget fördärv - något som också sker med de övriga Skrifterna", läser vi i 2 Petrus 3:16.

Allt sedan apostlarnas tid har det således funnits människor som vrängt uttyder Skriften. Det är min övertygelse att villfarelser oftast uppstått genom en förvrängd tolkning av Guds Ord - och inte genom att man i respekt och trohet velat bygga på Skriften allena. Den liberala teologins många villovägar, både i protestantisk och katolsk version, har också sin orsak just i att man övergivit Skriften som högsta auktoritet i trosfrågor. Men det mest makabra i denna form av stenkastning mot reformationen är kanske påståendet att principen "Skriften allena" skulle föra till att var och en blir salig på sin tro. Detta folkliga axiom uttrycker väl snarare tanken att alla religioner är bra, bara man tror någorlunda ärligt på dem. Med andra ord raka motsatsen till reformationens bekännelse av Bibeln som den enda säkra trosgrunden.

Låt det nu vara helt klart att det är stenkastarna som står för aggressionen. Låt då också försvarsskriften stå för vad den är - ett försök att värna om de värden som vi fått genom den protestantiska reformationen.

på slottskyrkodörren i Wittenberg. Han hoppades därmed kunna reformera den tidens officiella kyrka. Därför kallas han ju reformator. Men påvekyrkan lät sig som bekant icke reformeras utan startade istället en motreformation. Sedan gick den historiska utvecklingen fort. Luthers reformation förde tyvärr till bildandet av protestantiska statskyrkor, som i sin tur visade stor intolerans mot de frikyrkorörelser som senare uppstod. Men apropå anklagelsen om att mena sig ha mandat att bygga egen kyrka, så borde väl den hellre riktas mot 1500-talets katolska kyrka. Påvedömet hade redan då byggt

Bibeln som enda trosgrund. Efter reformationen har Påvekyrkan proklamerat två speciellt stora villfarande trosartiklar. Det är dogmerna om Marias medfödda syndfrihet och hennes himmelsfärd med åtföljande kröning till Himladrottning. Ingen av de dogmerna nämns med ett enda ord i Skriften. Påvekyrkan påstår inte heller att de bygger på tydliga bibelord. De bygger uteslutande på kyrkliga och folkliga traditioner och framför allt på det katolska läroämbetets påstådda ofelbarhet.

Givetvis har också många villfarelser uppstått vars promotorer påstått sig bygga

Tredje stenen: Reformationen bär skulden till vår tids sekularisering

Nej, du läste inte fel. Bakom en av de tyngsta stenarna, som kastas mot reformationen, ligger faktiskt denna anklagelse. Sekulariseringen, förnekelsen och relativismen som präglar dagens samhälle påstås ha sina rötter i den splittring som reformationen legitimerade.

För att nu hålla oss till fakta och inte till fabler, så var det under 1900-talet som Sverige genom lagar och opinionsbildning började utveckla sig till en alltmer sekulariserad stat. Med alla till buds stående medel lanserade starka ledargestalter en hård kamp mot kristendomen och ett förlöjligande av den. På sikt fick detta förödande följder. Vi som gick i skolan redan på 1930 - och 40-talet fick lära oss en hel del om Bibeln och om Jesu liv. Det var både morgonbön och aftonbön. Idag händer det till och med att skolbarn av rektor förbjuds att gå till kyrkan för att se på utställningen av en julkрубba. Morgonbönen försvann 1969. Sedan har avkristningen bara fortsatt. År 1974 kom abortlagen, som årligen har

nekat runt 35.000 barn rätten till livet och så sent som 2009 kom den könsneutrala äktenskapslagen, varmed samhället legitimerade homosexuellt samliv. En dramatisk och tragisk utveckling som nägon beskrev med orden: *"Avkristningen av Sverige pågår planenligt"*.

Kan vi nu spåra orsakerna till denna negativa utveckling genom att gå tillbaka till den protestantiska reformationen för snart 500 år sedan? Var det för att Sverige blev protestantiskt på 1500-talet som det avkristnades på 1900-talet? Bär **Gustav Vasa** och **Olaus Petri** skulden till uppkomsten av vår tids kristendomsfientliga samhälle? Skulle Sverige idag varit ett mer gudfruktigt land om den katolska kyrkan fått behålla alla sina jordagods och rikedomar i landet, plus makten över religionsutövningen? Jag har full förståelse för om många av tidningens läsare förundrar sig över att jag kan ställa sådana meningslösa frågor. Jag ber om ursäkt. Men jag försöker bara bygga upp ett försvar mot en orimlig anklagelse.

Efter reformationen växte en luthersk statskyrka fram i Sverige. Dess historia har både ljusa och mörka sidor. Men vi bör inte glömma att det var denna kyrka som starkast låg bakom införandet av allmän skolgång i landet. Strax efter reformationen genomförde också kyrkans ledare den första svenska bibelöversättningen, den s.k. *"Gustav Vasas Bibel"* som fick en enorm betydelse.

Under sin 500 – åriga historia i landet hade den katolska kyrkan aldrig åstadkommit någon svensk bibelöversättning. Ganska betecknande, eller hur? Det var också en luthersk präst, **Peter Wiselgren**, som genom sin intensiva nykterhetskamp räddade en stor del av befolkningen från att gå i en för tidig grav på grund av alkoholmissbruk. Reformationen förde alltså med sig många goda frukter. Vår tids sekularisering måste absolut ha andra orsaker.

Om nu stenkastarteamet ändå håller fast vid sin anklagelse, vill jag gärna fråga: Hur kunde Frankrike, som var ett övervägande katolskt land, plötsligt genom en blodig revolution bli Europas mest sekulariserade stat? Det kunde inte bero på reformationen, för den hade den katolska förföljelsen så gott som nedkämpat 100 år tidigare. Protestantismen var en liten minoritet i landet. Revolutionen och den påföljande sekulariseringen berodde på ett korrupt kungavälde samt den katolska kyrkans stora privilegier och

hårda intolerans.

Advokaten och författaren **Frédéric Hoffer** från Strasbourg (1906 – 1969) förklarade väldigt tydligt i sina böcker varför ateism och agnosticism växer så frodigt på katolsk mark. Det är helt enkelt på grund av chockerande missförhållanden inom det katolska systemet. Våra dagars pedofilskandaler inom kyrkan är bara toppen av isberget. Majoriteten av befolkningen i Västeuropas katolska länder är därför idag totalt sekulariserad och religionslös. Inte på grund av följderna av den protestantiska reformationen, men på grund av Påvekyrkans agerande på olika områden. Detta är kanske färskare nyheter både för stenkastarna och en del av mina läsare. Men sådan är likväl den nakna verkligheten. Därför har jag en allvarlig fråga till stenkastarteamet: Inser ni inte att ni kastar stenarna åt fel håll och mot fel mål?

Fjärde stenen: Reformationen var från början en splittrings-rörelse och är det fortfarande

Majoriteten av befolkningen i Västeuropas katolska länder är idag totalt sekulariserad. Inte på grund av följderna av den protestantiska reformationen, men på grund av Påvekyrkans agerande på olika områden.

I katolsk propaganda framställs ofta den kyrkliga utvecklingen ända fram till 1500-talet som fridfull och harmonisk. Men så uppstod plötsligt några uppstudsiga bråkmakare, som kallade sig reformatorer. De splittrade kyrkan och ersatte det historiska läroämbetet (påvestolen) med den enskildes samvete och privat bibeltolkning. Resultatet blev tusentals protestantiska sekter som en makaber kontrast till den enade och världsvida katolska kyrkan. Det är dessa gamla katolska argument som våra dagars evangelikala stenkastare har övertagit för att angripa reformationen.

Den katolska propagandabilden stämmer emellertid inte med verkligheten.

Den romerska rikskyrkans utveckling var ingalunda fridfull och harmonisk. Vår kände kyrkohistoriker **Hjalmar Holmquist** berättar att somliga kyrkomöten under tidig medeltid urartade till rena slagsmål. Teologer och kyrkoledare motsade ofta varandra under historiens gång. Stor oenighet rådde kring många lärosatser. Dessa stridigheter kunde fylla volymer. Den helige **Bernard** från Clairvaux argumenterade 1139 mot läran om Marias obefläckade avelse. Trots detta blev han senare helgonförklarad och av påven upphöjd till "kyrkolärare" år 1830. Näste påve införde 24 år senare som obligatorisk lärosats den dogm som Bernard förnekade. Påvekyrkan står alltså med en "kyrkolärare" som på sin tid förnekade en av den nutida katolicismens viktigaste dogmer. Vilket sammelsurium! Splittringen började verkligen inte med reformationen!

Under flera sekler före reformationen jäste hela Europa av missnöje. Det andliga ståndets skattefrihet och rättsprivilegier skapade problem inom politik och näringsliv. Det kyrkliga livets sedliga

förfall var till anstöt för många. Både den heliga Birgitta på 1300-talet och Martin Luther 200 år senare konstaterade det andliga livets förfall i Rom, trots att den kallades "den heliga staden". Långt före Luthers tid fanns det starka oppositionella krafter inom den katolska kyrkan. Flertal av deras representanter brändes på bål som kättare. Ingen före Luther verkade ha varit stark nog att tåla påfrestningen av en brytning med påveväldet.

Det är just ordet "brytning" jag vill understryka. Plus ordet "avståndstagande". De orden passar bättre som förklaring på reformationens sanna natur än det av stenkastarna ständigt använda uttrycket "splittring". Det är nämligen inte fel att

bryta med och ta avstånd ifrån ett korrupt system och en uppenbart villfarande riktning. Det säger Guds Ord mycket klart. Om det korrupta Babylon i Bibelns sista bok säger Herren:

- Gå ut ifrån henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor. (Upp 18:4)

Att beskriva hela den protestantiska och evangeliska kristenheten som en enda sammanhängande splittringsrörelse, vilken bara fortsätter att splittra sig, blir en grov karikatyr. Många samfund, församlingar och missioner har uppkommit genom väckelser och med det enda syftet att bedriva mission. De har inte splittrat någonting.

Naturligtvis är det att beklaga att trångsynthet och partisinne har förekommit och alltför ofta förekommer i vissa evangeliska kretsar. Men detta är knappast den förhärskande inställningen idag. Låt mig bara berätta vad min hustru och jag upplevde för några år sedan. Vi deltog i en konferens för dem som arbetade med evangelisation och församlingsbyggande i Frankrike. Vi blev förhållandevis ganska många. Förutom våra franska syskon deltog flera från England och Amerika, några från Schweiz och Nya Zeeland m.fl. länder. Min fru och jag var de enda som kom från Skandinavien. En lång lista på församlingar och missionssällskap med helt olika namn stod som utsändare till alla dessa missionsarbetare.

En utomstående kritiker skulle kanske ha sagt: Vilken förfärlig splittring det är bland alla dem som kallar sig evangeliska och bibeltrogna! Men jag kan berätta att vi upplevde en underbar andlig gemenskap. Att vi kom från olika kulturer och att våra utsändargrupper hade mycket olika namn visade sig vara helt sekundärt. Vi var förenade i en gemensam kallelse att vinna människor för Jesus Kristus på ett hårt och krävande arbetsfält. Och vi var samlade för att uppmuntra varandra i den gärningen. Vi upplevde att de heligas samfund låg på ett högre plan än det rent organisatoriska.

Stenkastningen mot reformationen och dess grundprinciper är en sorglig företeelse. Denna typ av aggression tycks ha som mål att bortförklara den historiska sanningen. Reformationen lyfte fram Guds Ord som högsta auktoritet. Det är bara genom att ta vara på detta heliga arv som vi kan vara Herrens sändebud i den avfallstid vi nu genomlever. ■

Bibel & lärjungaskola!

13 oktober till 4 november

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till tre veckor med bibelundervisning, evangelisation och väckelsemöten.

Information och anmälan:

Tel 08-98 56 83, info@maranata.se

Missionshotellet!

Budget 425:- (inkl. frukost)

Enkel 595:- (inkl. frukost)

Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavvägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd: 12 & 19 Bibelstudium

Torsd: 19 Bönemöte

Lörd: 18 Bön och evangelisation

Sönd: 11 Förkunnelse

18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz, Dagl 08,00 Månd & Onsd kl 18,00

Göteborg, 94,9 MHz, Tisd kl 21,00, Lörd kl 15,00

Radiosändningar via internet:

<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

En ny dörr har öppnats

Missionsrapport av Veronica Vidén

Som MR tidigare informerat om har situationen för papperslösa haitiska barn försvårats i Dominikanska republiken, så att de inom en snar framtid förbjuds inträde i landets skolor. Detta har medfört att församlingens skolverksamhet i Palavé, som bedrivits i nästan nio år på lågstadiennivå, nu har fått läggas ner. De elever som studerade hos oss har vi lyckats hjälpa in i den kommunala skolan. Orsaken är att våra papperslösa elever inte registreras i det nu landssomfattande skolregister som arbetas fram, och som är en förutsättning för att få avgångsbetyg, för vidare studier. Vi tackar Gud för alla de barn som under åren har kunnat få hjälp med en bättre start i livet och en bättre grund att stå på, med Jesus i centrum och som styrkan i livet.

En ny dörr har öppnats för oss, och vi startar nu till höstterminen en skolförberedande verksamhet för barn under skolpliktig ålder. Det vi alltid önskar är att Gud ska vara den som leder arbetet och att vi ska kunna nå de mest behö-

Läsåret 2012-2013 är det 800 barn i bergsbyarna Mont-Leon och Belle-Terre som behöver vår hjälp för att kunna studera.

vande. Vi öppnar också en frukostservering för barn i Palavé! Vi har besökt de fattigaste hemmen i bateyen och samlat ihop en grupp barn. Detta är ett stort böneämne att vi ska kunna utveckla frukostserveringen och öppna för fler barn allteftersom

Under hösten öppnas en frukostservering för barn i Palavé.

Ett annat projekt i Palavé som också är nytt är en Loppis som vi har kunnat förverkliga genom att personer från olika platser i stan har skänkt kläder och annat! Mottot är att sälja billigt och så gynna folket i Palavé, samt att varje peso som kommer in omvandlas till mediciner, mat och skolmaterial för ännu fattigare barn i grannlandet Haiti! Förra försäljningen var mycket uppskattad. Haitierna i bateyen är glada att de genom sina köp också kan stötta sitt eget folk i Haiti.

I bergsbyarna Mont-Leon och Belle-Terre, i Haiti, har församlingen kunnat bekosta skolgång för 564 barn för läsåret som gick, och nu inför kommande läsår är det 800 barn som behöver din och min hjälp för att kunna studera!

Vill du vara med och hjälpa dessa barn? Vill du stötta frukostserveringen för barnen i Palavé? Du kan sätta in en gåva på Maranataförsamlingens pg 44 10 05-6. Märk inbetalningen: Haiti